

מ ק ו ה י ש ר א ל

כולל מי דרושים ונקראים מי קאה, לייג ומסמרות ערב רחש חדש
 אשר צ"י צאלות הקדם דורשים צו ומחפלים ומחנכים, ולומים
 ומעדים, ולהספרים ומסואין ומילה וכזלח, חצו הרצ הגדול
 חסידא קדישא דוני לצר חלהין, מו"ה ישראל נאנארה ז"ל
 שהי ומ"ן צנח וצכחצת החצור הי צדמסק חתרי דוני חציו מהרי
 משה ז"ל שהי ומצמיה, הוא הרצ נעים ומירות ישראל אשר
 כל צ"י צאלות הקדם יהללו הי צומחותיו ופיוטיו אשר רק חי
 מהם נתפסעו צינים האשכחים והוא פיוט "יה רצון עלם" והח"י
 ז"ל חור כי סירותיו חסודות צמנים כמ"ס צסס הגדולים ערך
 "זמירות ישראל", ספר הזה הכתוב צכ"י המחצר הקדוש ז"ל
 כנראה ומחכו הי עומן חלל החכם המחונם סופר סת"ס ירח
 הי נסים הי"ו צן כהר"י עזרא עטי"י ז"ל צארס לונה יע"א,
 וצרך הוא להי שזכר צזה הספר, גם צרך המחתיקו מכ"י
 הספרדי לומען דפוס חותו לפני צ"י, ידי החכם המחונם שאול
 הי"ו צן החכם השלם נעים זמירות ישראל כונהרי יוסף דוויד
 דבהן ז"ל שהי ס"ו צארס לונה יע"א, והוא יוסצ צחלהי ומחתיקו
 צמורח צ.

הגהתי כפי כחי והדפסתי צצית דפוקי אשר חכמי הי

אברהם צמוסרי יעקב ביק

בפרעסבורג, שנת תר"ן:

הקדמת המוציאו לאור עולם:

הרב הגדול המחזר ז"ל הי' מו"ץ צק' ענה והי' מרץ אגרותיו לרצינו
צללאל אשכחי ולהרצ מוהר"ע להלון ז"ל בן הרצ החקיד מגורי הא"רי
ז"ל מוה"ה משה נאגארה, ז"ל המחזר הספר הנפלא לקח טוב והוא
מוסדר על הכחוצים בכל מילה וכולל כל דרשות רז"ל לעמין דינא ומדפס
צקוטטואדינא שנת מא"רץ ועוד למה"ריכ איה חצורים כונו שתחלה בהקדמותו
לזמירות ישראל, כ"ז כתוצ צסם הגדולים ומערכת גדולים (לפי סדר החדש)
אות מ"י ק"י קס"א ומערכת ספרים אות ז' ק"י כ"ו, וצס' קורא הדורות דף
מ"ט והולאה חדשה בערך שנת ש"ל כי שהי' מרצין תורה צנחה והדפיס
זמירות ישראל ועוד כ"י יס' לו ס' שארית ישראל ומפזמונים ומערכת ישראל
פ"י התורה ומקוה ישראל ומאמצים דרוקים ופלעי אהב על חיוב ואציו
מהר"ו נאגארה הי' מרצני דונסק מחזר ספר לקח טוב וכי עוד שצנכת
ת"ה הי' בנו של הרצ מוהר"י ז"ל מוהר"ר משה נאגארה מרצין תורה צנחה
ולמד צחצרתו קלת ימים צעצרו דרך ענה לירושלם והי' ממלא ומקום אציו
ז"ל אחר פטירתו, ס' זמירות ישראל שלו מדפס צוויטליאה ספיט צחייו וכחוצ
על הסער שהוא צעיר דונסק, ובהקדמה הנחלקת ל"צ עינות שצקפר זה
מחכיר צואו לדונסק אחר פטירת אציו ז"ל, הספר זמירות ישראל נחלק לב"ח
עולת חנוך פיוטים תמידים, ועולת שצת פיוטים לכל פרשה המחכירים עניניה,
ועולת חודש לחדשים ומועדים, וצנכת הש"י הדפים צוויטליאה ספר ונינו
ישראל והוא סירים והללות, ספר זמירות ישראל צקלרה מדפס צלפת שמו"ו,
אציו אמו הי' הרצ הגדול מוהר"ר ישראל מאיר די קוריאל ז"ל כו"ש בהקדמתו
שלפנינו והי' רצו של רצינו צללאל אשכחי רצו של רציו האר"י ז"ל כו"ש
צסם הגדולים מעי' גדולים אות צ' ק"י כ"ה, ספר כ"י הזה לא נולא צרשימות
כתצי ידות, והאותיות היסנות מעידות שהוא כ"י המחזר ז"ל, והש"ית גלגל
לידי לבקר את העיר המהוללה צישראל ארם לוצה יע"א וצס' מלאתי את
החמדה הגמחה, והנני מדפיסו ענ הולאותי והולאות החכם המעתיקו המחבר
צטער הספר, ויה"ר מלפני הצורא ית"ש סזכות הקדוש הזה חגין עלי לגמור
חצורי אהל מועד על סרנים וקרי וכתיב ומלא וחקר וכי צגעומים נעיונים
אשר עד הנה הדפסתי צ"ה הי' חלקים המחזיקים תתקפ"א קריין וכתיבין
ולהדפיס שאר חצורי על הגמ' והארמ"צם והקדמות שונות צערכין, וכללי הלי'
ועל המדרשים והאגדות וכי אכ"ה, כה יתחן העצד לחכמי ישראל

אברהם ביק:

ממים חיים הקדמה אשוה כי מים שאובים פוסלים את המקוה:
אמר הלעיר והקטן ישראל צן לחדוכי חצי הרצ הסלם כמהר"ר משה
נאגארה זלה"ה צן להחכם הנעלה כמהר"ר לוי נאגארה תללז"ה.

מים חיים את ה' תורת חנות תורת ה' תמימה היתה חללו חנון חנון
פדגוג חנון מולנע חנון נוכסה יום או יומים חלפים שנה קודם שנצרח
העולם, עמו צשמירה שם לשעשועים, ומשחקת לפניה, צשמי מנעויה, וחנור
צרעיוניה, לתת אותה לעם חמוניה, זרע חיתניה, ולהנחיל לצניו פקודיו חמוניה,
על יד ליר חנון וענה, דצר דצור על חפניה, כי רלה לזכותם צמכמניה, ולהנחילם
גן עדניה, לחור צחור החיים.

מים מול"ר הזיל למו מטה חיש האלהים משפטים ישרים ותורות חנות
וקודות גדולים להסלים הנשונה החיונה שלמות חנותי, ומנימיו חמונים
שתו כל חיש מי צורו חמוים ונצוים, והליצו להם ליוכים צשערים הנולויינים
והקיננו להם צחוכים, צעמודים וחרכים, לחזק ולהקים דגל תורת ה', ועשו
חזוק לדצריהם ופרלוחיה לגדור צכל דור ודור, וצכל שעתח ושעתח עשו
משמרת לנשמרתה ולמען לא תמוש מפינו ומפי זרענו יראת חלהינו הסם
כפשו צחיים.

מים על פני כל הארץ כוים לים נוכים ונלחה הארץ דעה את ה' על
די עצדיו הנציחים, הרומים והנשאים, והמה מנתכזאים תוכחות נכחות
ודצרים יקרים צפז מקולחים, להחיות לצ מדכאים, ולהעיר פתאים ופתיותם,
ולעוררם ונשנתם, וחף גם זאת צהיותנו צארץ שצני, אשר חץ עוד נציח, לח
השצית לנו גוחל, ליר ישראל, רק צריתו הקים, וצנוקומם לדיקים, ענוד
ושחלן צכל דור ודור, ועד שלא כצתה שנושו של עלי זרחה שנושו של
שמוחל וכן נשתלשלה שלשלת היחס גם את זה לעומת זה עטה האלהים
גצוהים נעל גצוהים, לעצודתו כוהים, חסידי עליון חלקם צחיים.

מים צשטון מוועיני היסועה שחצו גם הם חמוי ורצני חרותינו לדרוש
צצים, ומולדיקי הרצים ככוכבים, וחגה מפיהם ילא למושך לצ
האנשים לירחה את ה' חלהים כחשר רחו ושמעו גם הם נחשר
כגליהם, צחופן שלא זזה שכינה, מעדה חמונה, וחם צני עליה וועטים,
שוטרים ושופטים, נחלקו לשצטים, שצטי יה אחד הכה ואחד הכה, וכל
אחד ואחד שערי חצונתו יפתח צדורו כשמוחל צדורה, ויחור חורה, ויחגור
חגורה, ונתחת למודיו להרחיץ דצורו ולדרוש צצים וללמד חכמה ומוסר
לכל צער אשר צו חח חיים.

מים ונפכים וזן המוקדש הנה יולאים מהאשל הגדול מצלר עח ומגדול הרצ מורינו כנז"הר ישראל די קורחאל זלה"ה, קרתי ושתיתי ושנעתי מפיו סרלות חף כי לא השגתיו כי אם ציווי כעורים הנעורים מכל חכמה ומוקר עם כל זה לאשר מנגד עיני צבואה דצבואה וחיו סכינתו ומעט קטו מוספיר גזרתו ודצרתו צלצי חרותה, מגרסא דינקותא, כי היתה צפי כדצט למתוק וכנעם לשד השון דרושו ונאונו, וטוב טעמו, כדע צצערים שמו, תורת חכם וקור חיים.

מים עמוקים צדצרים המלדקים, עשאים לגרורותיהם ענקים, חסדים ולדיקים, צני ושפחתו כאצח מארי זלה"ה חתן המלך וכלנתרות זה החן צניו ירדיו, ותלמידיו היולקים מים על ידיו אשר יולדו על צרכיו, כרעו על צרכיהם לשמות מים מתוך צארו וממעמקי ציחורו ולעשות סמים למלאכת הדרוש דרכו צעקצותיו, וידו על פי מדותיו, וצאמלעותו הולידו והלמיחו ועשו פרי פרי לדיק ען חיים.

מים קדושים אל כלי חרס כחרסי אדמה חכי הגצר להצל דונה, הגיעני כפול להיותי נער ישראל כעור וריק מצניה והשכל וזן הנהרים ההם ויחורים רחצי ידים, כנהר וולרים, חלי כולטו צלטו ונעט קטו, וני השלוח ההולכים לאטו, ומאותו תולית המלחתי כתוב חזון וצאר חת אשר עלתה מלדתי אם נעטו הוא כנפוח וכפיה, נזפח על זכת להטפיה, ורוח מצניתם יענני ויחורו עיני ומעוני, להכנס לפמים ולפמי מומלחתי, ואעשה כן גם חכי דרושים ופרושים חדשים לחדשים ודצרי כצושים לארד נפשים לדעת קדושים ואשים דצרי צפי עטי צעתי (1) להיותם לי ומומים לזון זן הזומים אלטרך אליהם לשמות צלמא מיוניהם וקור מים חיים.

מים מוגרים צמורה, ולחם מפחר ומפורד, הלח הם הדצרים אשר לא יעלם האדם על ספר כרוך, כשלחן ערוך, עדר עדר לצדו, ותצא כמים צקרצו לרוח למאונו, ומלחשית אונה, וילקטו חת כל הכס"ף ונה ומה, ומה צן ומה זה, וצולת זה ראשון ראשון ומסתלק ומה אחד ומה אחד צלחת הפחתים או צלחת הגליות, או אל הצור ואל החטיות, לכן ראיתי חכי צד חרולה לעשות לשוני צית קדושה, כתומר וקשה, ועשיתי מקרה ומחיק ארבעים סאה, דצט וחמאה, ומרושים דרושים לכל חפליהם צומניהם הם

(1) גליון על משמרתו, זקמי ז"ל הרצ הגדול כר ישראל ז"ל ראה ומקלחם צחיו ויחורו עיניו חמר צמחמתו, על המלחמים אשר לפמיו הגשתי, והנה צן צתי יורט אחתי, ואל אליהם ידע כי לא כונתי צזה לעשות לי שם כשם הגדולים אשר הרחיבו תורה האריכו לשומים כי נער ישראל רך צדעה וצשמים רק.

הם הדרושים אשר דרשתי בכל משמרת ראש חדש ונקראי קדש לדקים ומריקים דברים לדקים דבר צטרפו, למדי חדש צחדשו, ודרושים אחרים זולתם, בכל מקום ונושבותם צחלריהם וצטייחותם, מאשר חכני אלהי לדקי וסם חלקי צארט החיים.

מים חיים אל כלי מחזיק צרכה ונקו"ה ישראל קו"ה קויתי אמרות ה' אמרות עהורות להצין ולהורות צעשרה ונאמרות ופסטי פסקוקים לפקוח עינים עורות, ונעמידה ונשמרות לכל ערצ ראש חדש כאשר הייתי ציני חרפי צקוד אלה עלי אלהי צהלו מר ישראל עמוד היוני עלי ראשי האשל הגדול אצח מארי זלה"ה דרכתי צעקבותיו להעמיד עולת תמיד את עולת החדש, צכל ערצ ראש חדש, ולקצוע כל היום למוד וצוקר לערצ חין יולא וחין צח לעשות מעשהו ולעצוד עצודתו, כי אם צתורת ה' חפלו וצתורתו יהגה צפיו וצפיתו, וצחזיו יסוע מפני דברי אלהים חיים.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה עהה היתה לי מיום צואי פה העירה דושק, עם הנקדש הנענה כנשחא דצי גוצר אשר חכר צחלמוד צמוקמות רבים, ויס צקצלה מקוצלת ונרשמת, מפי מגדי אמת, אשר צו נמשח אליפע צן שפט לכציא על ידי אליהו זכור לטוב, והן אמת כי יפעת הדרת זו שכינת הצית הכנסת יעד ויגיד עליו היות כל אלה הדברים הנאמרים עליו אמת ואמונה, ומיום נפטר אצח מארי ז"ל אל מנוחה נכונה, שנים רבות שנה אחר שנה, נעתקו לעשות סם המשמרה ערוכה צכל ושמורה, צחצרת אנשי חיל יראי אלהים כמהים לעשות רצון יולרם, נקראים חצרת ונשמרת הקדש, שומרי משפט עושי לדקה צכל עת לעניים אשר סם וידי אדם מתחת כנפיהם, כוטפות מור, אומרים אמור, לשמור את דרך עץ החיים.

מים קרים על כפץ עיפה אי קרתי ושתיתי והסקתי ונפט הכהנים דשן הרוחי, והתנצחתי כאשר לותי ואנכי חזן הרציתי, ומיני אשר אתי ומלחם ציתי עשיתי ומטעמים נעימים ונאומים תונוים, יאכלו את פרים, פעם אחת צכל חדש דיס, ויהי כאשר ארכו היונים ראה ראיתי צידי ונגלה גדולה וגליון גדול וכל הדרושים החכרים ונעשים לשצרות ולחדשים והגם נעושים מפה ומפה, לשים אותם צמוקם וניוחד, ויקו הונים אל מקום אחד, והיה כל מצקט ללוק צלשונו אל הונים כמוני וכגילי, יולה ישתה ויסקה מים קדושים אל העם הגגשים למולח דברי חפץ מי האיש החפץ חיים.

מים הפרים לפרים יראים נכונים, כן לצ האדם לאדם אשר צו כפץ חיה גם סצ גם ישיש ופירח לרץ אורח מישור אורח חיים, אורח לדקה

צחקה וצנפס שוקקה, לכל הדי החזקה ולכל המורח הגדול אשר הוא כנוס
 צנוקים ישראל כי צאו שנה המים מי חפקים ומי צרכים ומי נחמים ומי שחו,
 ירעו צחחו, כל אחד כפי מה שהוא אדם, דלה ידלה ומדלי קצע רלק
 ונולח, ונוצטח לחי צחקד דר מעומס כי מיוני נחמים לכל חכמים ונצונים
 ומילח ימילח חיים.

ולמען ספר תהלת המקוה אשר מימיו נאמנים אשר שיר רננים:

עמוק ורחב גם נאווה	סור אל מקוה מים חיים
ברחב אל עמק שוה	גדול הוא ורחב ידים
אך תוכו פריו משהו	סוד לא מאבד אנלים
נחלת אל היה והוה	בו ירחצון עם קרויים
מצוף דבש בו יקוה	ארבעים סאה מנויים
בו הוא יתחלק ממדוה	איש מוצא"ו הוא ימ"צא חיים
ממנו צמאנו ירוה	שוקק מי נהר מצרים
ויתן על פניו מסוה	ממנו ירחץ אפים
אליו הפעם ילוה	אשר ירצה מי אפסים
בו יברך וישתחוה	ואשר יחפץ מי ברכים
יאזור במתניו שש מטוה	ואשר שוקק מי מתנים
לטבול בו דוה גם דוה	ומי שחו בו מצויים
כל איש מצוק נלאה העוה	שם ישים ידיו נקיים
ראש ורש מלוה ולוה	בו ימצא כסף פדויים
בו ימצא אוהל גם נוה	בו ינח נד בחיים
ותהי נפשם כגן רוה	ממנו ישאבון גוים
שאובים צפוסלים המקוה:	הוא מים חיים בי מים,

פוזל צטמן רגלה וצנוקה קוה לה ונונו יסתה וישכח רישו ועמלה לעיר
 להיזח צחלפי ישראל

ישראל צמחה ר"ר משה נאנארה זלה"ה.

הסאה הראשונה ממקוה ישראל והוא הדרוש הראשון למשמרת ראש
חדש ניסן.

מכם קרבן לה' מכם קרבן לה' מכם קרבן לה':

ברכות פ"ק תניח אומר להם צן זומח לחכמים וכי וחכירין יליח מלרים
לימות המשיח והלח כבר כאמר הנה ימים צאים מאוס הי' לח יאמר
עוד חי הי' אשר העלה את צרי ישראל ווארן מלרים כי אם חי הי' אשר
העלה ואשר הביח את זרע צית ישראל ווארן לפון וואכל הארסת אשר
הדיחם שם, אמרו לו לח שתעקר יליח מלרים וואקומה, לחל שתיחל
שעצד מלכיות עיקר ויליח מלרים עפל לו, כיחל צו אתה אומר לח
יקרל עוד שומך יעקב כי אם ישראל יהיה שומך לח שיעקר יעקב וואקומו
לחל ישראל עיקר ויעקב עפל לו, וכן הוא אומר אל תזכרו ראשונות
וקדמוניות אל תחזקו אל תזכרו ראשונות זו שעצד מלכיות וקדמוניות
אל תחזקו זו יליח מלרים הנכי עושה חדשה עתה תלומח תמי רב זסק
זו ואלחנות גוג וואגוג משל למה הדבר דומה לאדם שהיה מהלך צדק
ופגע צו זאב וכילל מומו והיה מוספר והולך מעשה זאב, פגע צו ארי
וכילל מומו והיה מוספר והולך מעשה ארי, פגע צו נחש וכילל מומו שח
מעשה שחיהם והיה מוספר והולך מעשה נחש, כך ישראל לוחת אחרונות
ואשכחות את הראשונות.

הקדמה קדומה ודברים עתיקים אשר האהבה מחלקת לומים שלטה,
הלח הנה אהבת המועיל, ואהבת הערב, ואהבת הצוב צונה
שהוא עוב, ודבר תפורסם הוא החקרן אשר צבכי וימי האהבות הראשונות
אשר בהצטל קצתן יצטלו גם הנה, וכן אומר החכם צספר המדות ואשר
יחצו קלתם לקלת, ירלו העוצות קלתם לקלת כפי ויין החצת אשר צה
יחצו, כי אשר יחצו צעצור התועלת, הנה לח ירלו העוצות לחצו
צעצור האהוב, חצל אונס ירלו העוצות לחצו מפמי הגיען אליהם וואהצו
הנה הם אונס יחצו העוצות לחצו מפמי שהם עוצות להם, הנה צאר
צפירוס החקרן והגסת אשר יש צאהצות אשר הנה צעצור קצה מה
שלח ימלח צאהצת הסליסית כי הוא אהבה אל העוצ אשר הוא עוב
ומעולה חללו וצעצור זה יאהבו.

ואמנם יש ווארן וכו' להצחין האהבה הנאונה צאמונה צלי שום קצה
כלל הה כשהאהב יהיה שלם צכל וימי שלמות סימלחון צעלם,
הנה לח ודאי ראוי לדק כי את אשר אהב השלם הלז היא אהבה עתה,
הואיל ואין דבר להתלות צה צהיותו שלם וואכל כל וואינו לרין לזולתו
לומר צצעצור אהב דבר מהנחתו אהב אותו. האקדמה

הקדמה שנית כי ידוע ומפורסם שהש"ית אהב כאמון לאומה הנבחרת
 זרע אברהם אהבו וכל האומות הם דבר מוחץ בכל ספרי קדש
 וצפרטו ונשא דבר ה' אל ישראל צד ונלחמי אהבתי אתכם אמר ה'
 ואמרתם צוה אהבתו הלל אח עשו ליעקב נאום ה' ואהב את יעקב
 ואת עשו שנחתי ואתן את הריו שמונה ונחלתו לתנות ודבר (1) יאמר
 כי עם היות שח עשו ליעקב והאחיה נותנת שחלק ונחלה אחת לכלם,
 אמר כי לא כבודת הקצ"ה מדת צפר ודס כי מדת צפר ודס צן וצ"ט
 עם צן יקיר יחלק נחלה וכמו שאמר צמרח לא תהי צועצור אחסנתא
 אפי' מוצר צ"ט לזרע נצח אונם הקצ"ה לא יפנה אל רהצים ואל
 אחיה דיה, כי אל התנומות ושליומות, ויתן הנוצ לראים אליו כי לו כל
 הארץ, והו אמרו הלל אח עשו ליעקב נאום ה' ואהב את יעקב להנחילו
 ארץ חמדה ונחלת לנחות גוים ואת עשו שנחתי ואתן את הריו שמונה ואת
 נחלתו לתנות ודבר, ואם כן לא יש אהבה ענה נחלת, ואמר הה"רן
 צדדשותיו ז"ל כי זה הנועם אשר ראש לריו ומחריצ ארלנו ואשר הרצה
 את חללינו הוא עשו הרעו, וה מפי סצח צנחאה ונחות קנאה כי
 הוא צן גצירה כוונתו מה שאין כן צפאר עמומים אשר כלם ידעו מקונם
 ועד גדולם כי אחד היה אברהם וירש את הארץ שהאל ית' נתנה לזרעו
 למורשה ולא ככנסו בכלל קנחות האונם זרע עשו אשר הוא צן גצירה
 וצח מוצרם קנח גדולה ונפמי זה הוא סוכח עלווי, והק"צה צאצאו
 אוחנו מלילנו מידם, ועוד אמרו חז"ל כי לא צר הקצ"ה את עולמו אלל
 צפציל ישראל כאמנם ז"ל צראסית צפציל ישראל סנקראו ראסית צר את
 הסנוים ואת הארץ, ונגדל האהבה אשר אהב אותם נתן להם תורה ומלות
 לקחת כלצב המדות החסויות והודי צעצור האהבה ענה אשר אהב אותם
 אשר היא האהבה השליסית כי השתי אהבות הראסויות לא ילדקו זו על ההקדמה
 אשר הקדמו כי הסלם ודאי סאצתו היא אהבה חנייתית והנה ית' סמו חין שלם
 כוונה, וכל השלמויות נחלות נחלתו ית' הקדמה

(1) בגליון כתוב צדיו אחר חז"ל אשר יש לתת לצ לכחוצים אשר
 נראה כמו מכריח (מהם) צעלמו אשר אומר ואמרתם צוה אהבתו
 (צכאן צ' מלות צלי מוצמת לי) ואהב את יעקב ומה גם אמרו הלל
 אח עשו ליעקב נאום ה' אחר אשר אומר אהבתי אתכם אמר ה' אונם
 אמר שהיות עשו אח טפל ליעקב ולהיות לו הזכורה הוא נאום ה'
 ולאו מדעתו עבר יעקב וצדדי סזו היא אהבתו ליעקב ויאמר ע"כ
 והלשון קשה ולרץ ציחור והמלה מהם, ג"כ חין מוצרת כ"כ צכת רק
 צהשערתו.

הקדמה שליטת והיא נודעת ומפורסמת שאין צכל המדות יותר ומסוגלת ומעולה ומחכמת החקד אשר יקבל האדם ומולתו ותפארתו להודות לו ולזכרו על אשר הפליח חסדו לו ואין פתוחה ומגובה צמודות יותר מהיות האדם כפוי עוזה וצלתי מוכיר הטובת הזולת, וזהיותו צטענו כפוי עוזה לא יכיר חקד הש"ית אשר יעשה עמו צכל רגע וצכל עונה, ולהיות הש"ית חפץ בצוונה הנצחית הזאת הזהיר אותם הרצה על המדה הזאת צכלל כל השאר אך זה הכציד והזהיר הרצה כאמרו ואמרת צלצצך כחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה, ואמר ואכלת וטצעת וצרכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך, ורצים כאלה להסלים הפנה הזאת צזרע אצרהם לצלי יהיו כפוי עוזה ואחד מנעמני הקרצנות אשר ליה הש"ית הוא להסלים הפנה הזאת שיכיר האדם חקדי ה' צכל השפטים אשר היו עושים צצהמות הנקצנות למוצח היו רחיים להעשות צחוטא הוא כי הנפש החוטאת היא תמות אמנם הש"ית טס זה תמורת זה, ועל דרך זה היה מפרט הרצ הגדול זקמי ז"לל על פי פסוק שתחלתי אדם כי יקריצ ומכס קרצן לה' יאמר מן הרחוי ומה טהלצ נותן אשר האדם כאשר יקריצ קרצן על חטאתו סיקריצ עלמו ויחולו עליו כל השפטים ההם והו ומכס קרצן לה' כלומר מן הרחוי היה שומכס היה הקרצן לה' אמנם הש"ית צרצ רחמיו עשה טונן הצהומה ומן הצקר ומן הלחן תקריצו את קרצנכס ר"ל הרחוי להיות ומכס, ולזה היה עיקר הקרצן הודוי לטיתן את לצו לדצרים אלו, וידוע שמוצח הקרצנות אשר הש"ית חפץ צהם הוא קרצן תודה כמו שאמר הכתוב צוצח תודה יכצדנכי שאינו צא על חטא קדם אלל הודחה לטס ית' וכונתו צזה לתת פנה זו צלצס טיהיו מוכרים חקדיו ורחמיו אשר יעשה האל ית' על הכלל ועל הפרט, וקרוצ לזה יט פסוקים הציא מקלתם הרצ צעל העקידה ז"ל הפסוקים צמוקומס עם זו ילרתי לי תהלתי יספרו וגוי יתרעס על עם ה' כי צאהצתו אותם חפץ להסלימס צפנה זו והומה לא ידעו ולא הצינו ולא טמו את לצס, ואמר עם זו ילרתי לי כנעס ואצדיל אתכס מן העמים להיות לי והרחוי היה שתחלתי יספרו כמו כל העמים אשר ילכו איט צטס אלהיו ומהללים אל אל לא יוטיעו, ולא אותי קראת אן לרך לומר טלא טצחתי אלל מן המלך לא קראת יעקב כי יגעת צי ישראל, יאמר כי לא תפול היגיעה והלחות כי אם צהטיצ אדם לזולתו ולטרתו אך אמנה צהטיצ את עלמו ולעשות לרכיו לא יפול צזה לאות, לזה יאמר כי יגעת צי ישראל צחסצך כי מה טהזהרתיך על הטצח ועל

ההודחה

ההודאה ועל הקרצות הוא דבר יטורף לי להנחתי ולזה יגעתי צי כאמור,
יאמר לא הצאת לי שם עולותיך וחלצו זבחים לא כבודתי לא קבית לי
צבסק קנה וגוי לא הונעתך בלבוש וגוי אך העזרתני בחטאתיך וגוי
יאמר אך כי אתה מולא תורת כהנים כלה נודר על דברי עולה חצח
הכונה צהם להנחתיך ולעונותיך כי צבל אלו הקרצות לא יגיע לי שום
תועלת כי אם התועלת המגיע לך לצד, חסו אמרו לא הצאת לי ר"ל
ללרכי וכן לא קבית לי צבסק קנה ג"כ ללרכי כי אין לי לרכך צבל זה
רק כונתי להטיע לך, חסו יורה צעלם לא העזרתך צונחה ולא הונעתך
בלבוש, ר"ל שאף אם הזהרתי לך ולויתך על כל זה, צהיות כל זה
להנחתיך ולא להנחתי אין כאן עונל ויגיעה, כאשר לא יעף ולא יגע
האדם מלהטיע לו, ואמר אך העזרתני בחטאתיך וגוי יאמר כי לו קוער
היה לי לרכך צזה הייתי מוחל עוסתך חלק הטוב המגיע לי בצבחים
וצונחות חלה, חונם להיות כל זה צלתי לרכך חלי נסארים העונות
והפשעים צלי דבר נחירי תמורתם חסו הונעתני צעוסתך חונם חככי חככי
הוא פשעך לונעני ולא לונען הקרצות אך ענין הקרצות הם לתועלתך
כאמר ודונה לזה אמר צונקום אחר על נחומר חל חלהים הי דבר ויקרא
אך וגוי יאמר ויכוח כזה על ענין הקרצות שחי צונשפטו יצא עם זקמי
עמו ושריו כאמרו חספו לי חסידי כרתי צריתי עלי צח סר"ל סכרתו
צרית עמי על דברי עולה חצח צחצח כי חלי יעשו נחת רוח ולרכך
יש לי צזה ויאמר ויגידו שמים לרקו כי חלהים שופט הוא סלה, ירלה
סלרכך לדין שהוא שופט חצל סהלדק והדין עמו, ויאמר שונעה עמי
ואדצרה וגוי על העם ההומי דצור צלסון קוסי כי עונה יתוכח צחצח
כי הצחים הם כונה תכליתית ושהל יתי מולד עלמם חונם לחלק המעולה
סצסם ישראל יכנה יאמר ואעידה צך לצד ויאמר חלהים חלהיך חככי
ירלה לומר שמי מיני התנסאות וחלהות יש לי עליך מכל החי מכל צשר,
האחר מונה שאני חלהים ודין לכל צרה והשמת חלהיך ר"ל חלהיך אשר
הולחתיך מארץ מלרים ואצדיל אותך מן העמים להיזת לי ויאמר לא על
צבתיך לוכיחך וגוי ירלה לא על צבתיך חלהיך ועולותיך לבגדי תמיד ר"ל
ללרכי כי הדבר הלרכך חל האדם יהיה עמו ונגדו לא יקור מנעם ויתכן שיאמר
על עולת התמיד סלה האל יתי, וחונם יציא חרצעה דצרים ורליות שהם
חמתיות כי כל מקצבל ומתנה מחצירו יונע מלקבל אותה צעבורם, האחת
אם הדצד אשר יתן לו ינולא מן ההפקר וכל סכן סלח יקח אותו סלח ומדעתו
וכמו שאמרו חקה לא סציק היתרא וחכיל חסורא, וכל סכן אם אותו
סצהפקר

טצהפקר הוא טוב יותר ונומה טהוא ציד אותו הזולת, ואין לריך לומר אם
 אותו הזולת הוא צמדהגה פחותה חללו טהוא ציון לו לקבל הונתנה ונומו
 כונו טאמר ראש המדיצים ולא תאמר אם העשרתי את חצרים, וק"ו אם אותו
 הדבר אשר יקבל לא יאות לו ולא ילכוך חליו כלל כתצן לנחכל האדם,
 והנה לכל חלו הצמיטות אומר לא אקח וציתך פר וגוי ירלה למה אקח הפר
 אשר צציתך והעתודים אשר צמכלאחתיך כי אחר טהם צרשותך הם קטים
 לך, אחר אשר לי כל חיתו יער צהנות צהרי חלף, ואם חרלה אזכה מן
 ההפקר ויהיה לך אשר לך צצית וצטדה, ולא עוד חלל טאותו מן ההפקר הוא
 יפה ומסלך כי ידעתי כל עוף הרים וגוי ויתרון צטר העופות על צטר פרים
 ועתודים ידוע, חז טדי אומר ר' סימון הוא עוף גדול ולמה נקרא טונו זח
 טיש צו כל מימי וטעמיים ומה ומה, ואם לא אונע ונחלו הסצות החזקות,
 הנה לא יהיה לי לכבוד לקחת דבר מיד איש כמוך כי אם ארעצ לא אומר
 לך ולאשר כמוך, כי לי תצל ונלוחה ונלך גדול חני כל טכן טלורך צזה הוא
 מונע חללי חמו אאוכל צטר חצירים ודם עתודים אטתה כצהנות
 העורפות, אונס הכונה צחלו העצדות הוא כדי טיגיע לך תועלת נפלא
 צהגעת טלמותך, וחלו הארצעה דצרים הנחתי צפירוטי לחיו צפסוק אומר
 חליהוא לחיו אם לדקת מה תתן לו או ונה מידך יקח וג' יאמר אם לדקת
 ונה תתן לו כלומר ונה יש עתה צידך לתת ולפזר כי כל הננול צידך הוא
 הנליחו וכי יש לו רצ, וכנגד הצמינה הטכית טאותו טיש לו הוא טוב ונומה
 טתתן לו, אומר ונלת לו כלוי ונה תתן דבר נאות והגון לגדלו ית' וכנגד
 הצמינה הטליטית טאותו הזולת הוא פחות צמדהגה וכי הוא גנאי לקבל
 הונתנה ונומו, אומר ונה מידך ר"ל מפחות הונדהגה כמוך וכנגד הצמינה
 הרציעית כי חיו דבר לריך לו אומר יקח טהוא על דבר גטמי הנתן ליד והוא
 ית' חלילה לו ומגס, וא"כ סוף ותכלית הדצרים טאם לדקת הוא התועלת
 לך ולא לו ית' וכן ונסיים פסוקי הונמור הלז על זאת הכונה זצח
 לחלטים תודה וג' ירלה היותר רחי צקרצנות הללו הוא טחצח זצח
 תודה ולא תהיה צזה ונכת הכפויי טוזה וטלם לעליון כדריך ירלה טכאשר
 תדור צעת לרה מדר או לדקה טלם אותה ולא תאמר כצר ילחתי
 למוטחה והאל ית' עליון וכסגצ ואינו לריך לכדרי כי התועלת חיו חלל
 לך על דרך זצח תודה יכדכני וטם דרך וטס והלחה טאחחו צישע
 חלטים וזה צעצור התודה טהקדים, ודומה לזה וקראמי ציוס לרה חחללך
 וחכדרי ומה הכבוד יוסך לך כצדו ועל פי הדצרים החלה נחצחו
 לי קלת פסוקים צמיכה מורים כונתנו.

מקוה ישראל סאה א

במה חקדם הי' חקף לחלהי נוחם האקדמוני צעולות וג' הירלה הי' צחלפי
חלים וג' החתן צכורי פשעי וג' הגיד לך אדם ומה טווב וג' עד והלכע
לכת עם חלהיק, ירלה כי המורה חת פי מלכו וירח וחרד פן ידיח עליו
הרעה או יפגענו דדבר או צחרצ יתקן עלמו לטני דצרים חס לדורון להערך
לפניו ערך לחס ונסולת נקיה ונגדנות הגנות חולי צעצור המנחה על פניו
יתרלה אל חדוניה, או חס צהכנע לצצו הערל על אשר המרה חת פי מלכו וירחז
דרכו צסגופים לחלפים וצלוונות עלוונות וילצט שק ואפר ויציח על עלמו
יסורין קטים חולי ימורו רחוני חדכיו עליו ולא יעיר כל חמתה וכנגד שתי
צחיכות חלו יחמר הנציח צחכירו גדולת הארון הי' לצחות שמו וקוטן ערך
האדם וחולשתה ויחמר היתכן למלוח תעלה המורה חת פי הי' צחזה
לד חס צונחות וקרצנות צמה חקדם הי' וחס צהכנעה חמר צמה חקף
ואכנע לחלהי נוחם, ואחר יפרש השתי צחיכות צפרנות האקדמוני צעולות
וג' יעריך היותר יקר טצנמלחות טיוכל זרוע צטר לעשותה, ולא הנחות
והגון לחל יתי' כי זה נונע חף צחק מלך צטר ודס, כי המלך אשר הטיצ
לאחד נטריו וסגניו לא יתכן טיגמלהו כעל כל אשר גמלהו הוא כי חיו
מלך כוניה, וחס זה לצטר ודס כל טכן וק"ו להק"צה, וכזה חמר כל
האפטר טיש צידי לעשותו לקדם פכיו צעולות ולצי הוניה לי חס על
כל הטורח הלז הירלה הי' צחלפי חלים ורצנות מחלי טמן (1) וחס כנגד
הסגוף וההכנע חמר חס חתן צכורי ואעלהו עולה כליל צעצור פשעי
טהוח חמר ופרי צניי טהס טחר הצנים על החטאות טהס לונטה
מפשעים, צכל חלה הצחיכות לצי צקרצי טקיל וטרי ופוסח על סעיפים
חלו, חונס יחמר הנציח חין חפץ להי' צכל חלו הדצרים חל האדם
כווחמו על צת יפתח אשר לא לריתי ולא דצרתי ולא עלתה על לצי
כמו טדרטו ז"ל טס, חונס הקצ"ה חפץ צתטובה וצחקמת המדות החטובות
והדצרים הקלוצים חל האדם לעשותם, וזהו חמר חתה צן אדם הגיד לך
הי' הדרך הטווב ומה הוא דורט מונך הם שלשה צחיכות קטנות ונקלות
צעטיחם וגדולות צערכם והוא עשות מוטפט לא חהיר על הדינים לצד כי
חיו לד טוה לכל אדם, ולא חוליה עלמוח דינח גמירי, חלא יחמר לכל אדם
כי מה טהש"ית מוחה חיו דצד זר רחוק מהשכל רק מוטפט קרוצ למושכל

כמו

(1) גליון ויתכן טחכיר חלפי חלים ורצנות מחלי טמן ומה טחין יכולת
ציד אדם לעשותו להעיר מה טכחצנו כי לי כל חיתו יער צהמות צהררי חלף,
ידעתי כל עוף הרים וג' ח"ט הירלה הי' צחלפי חלים הרי הם צידו וצרטותו
מה צלע כי חציחם חרי צעניי.

כמו לח תגזול את חצירך ולא תחמוד את כל אשר לו וכיולא וצלעדי לוי
 השם היה לך לעשותו, ואמר אהבת חסד שהוא גמילות חסדים ולא אומר
 בזה עשות חסד שאם אין לו לא תחייב בזה אלא היות לו אהבה ורצון טוב
 וצרכון ואהבה יצא לעשותו כשיחונה לידו, ואמר והלכע לבת עם אלהיך,
 שיעשה המלות והחקים צלנעה לא להתגדל בהם צעימי בני אדם וכן אומר
 דוד המלך ע"ה אשכילה צדק תמים וג' ירלה כשאלך להשכיל להטיב לבקש
 דרך תמים מתי תצא אלי ומלאתי כי הוא ההלכע צדרכי תום חמו אמהלך
 בתום לצבי בקרב ציתי, צוקוס שלח יראי טום אדם, והנה עלה לנו מכל
 זה כי בוכת האל יתי בקרצות ובעצדות טילה לנו להקטיתי המדות החסרות
 ולהועילנו באהבתו אמתו, מה צעלנו יאמר המושא בהתחלתי צפרטות מתמיה
 על זה מוכס קרצן להי כלוי היתכן שהש"ית ירלה מוכס קרצן כי ודאי
 שאין לו צורך בזה על ההקדמות אשר הקדמנו מוכס רלה הקצ"ה שהקרצן
 יהיה מוכס ר"ל לשתטלינו עלמוכס בכל מדה טובה ולתת התעוררות צאדם
 שלח יהיה כפי טובה והא רחיה ווקרצן תודה אשר צו חפץ מכלס
 וכמו שאמרנו זוכח תודה יכדנכי וג' ועוד מלחמו זה צפרטות צנטיה
 אחת שהיא מלות הזכורים כי טס הקצ"ה אומר להטלים פנה זה, והנה
 אע"פי שנראית מלה קלה חמשה ועשרים פנות הגומת נלמודות מוכה
 כאשר יצא צוקוס זולת זה צק"ד וראש לכלס הפנה הזאת, ולהיות כי
 המלה אותה ידע ערכה ליה לעשותה צנוחה גדולה וצרב עם וצקול המולה
 ובהלעות רבות כמו שאומר צושנה כל העירות צצומעמד היו מתכנסות
 לעיר של מעמד וג' ועוד טס והטור הולך לפניהם וקרכי מלופות
 זה ועטרת של זית צראשו וג' ועוד טס והחליל מכה לפניהם עד
 שהגיעו להר הצית וג' כל זה הוראת המלה שהיא מלה רצה, ולהטלים
 פנה של כפוי טובה היה קורא קודם הקרצתה מארמי אובד חצי והגדת
 כל יליחת מלרים צכלל ופרטו והנסיס טנעטו לחצותיו עד הכניסם לארץ
 ישראל, הכל לונען הטלים הפנה הזאת, וכן צמלות רבות צא יעודם
 לונען תזכור את יום לאתך מארץ מלרים להטלים הפנה הזאת, ואם צכל עת
 חנון חמו חייצים להזכיר יליחת מלרים כל טכן צזמנו כאמרם ודבר צעתו מה
 עוב, וכן אמרו ח"ל טואלין ודורטין צהלכות פסח קודם לפסח לי יום
 שהרי משה רבינו ע"ה היה עומד צפסח ראשון ומלה צפסח טרי וח"כ
 היה ראוי אם הי' ומפיק העת לדרוש צאגדה זו שאנו אומרים צליל פסח
 ט"ס צה מקום לדרוש ולידע מוכס הקדמוכים דצרו זה וציארו עמינה צעלס
 וראשונה.

אמנם נאמר פרט אחד אשר הוא חדוש חללי ולא רחיתי צמפרטים
לזה דבר יערצ לכפס.

(בגליון ונוככים עם הקדמה וחומר אותה צסס רש"י ז"ל) והוא על
אונס כנגד ארצעה צים דצרה תורה אחד חכם ואחד רשע
ואחד תם וגומר אשר יש להעיר ולידע מה שאלה שאל החכם יותר
ועולה וזהם, כי לפי הכרח הכל דבר אחד, ואם צעצור שאמר מה
העדות והחקים והמשפטים האלה ולא אומר מה זאת, צעצור זה יקרא
חכם, עוד שנית אומר אף אתה אומר לו כהלכות הפסח אין ופטיירין
אחר הפסח אפיקומן מה שייכות יש לתשובה זו עם השאלה טעמו חטים
והודה לו צעצורים, אצל הענין הוא שצמה שהאריך ואמר מה החקים
הפליא עלה הגדיל תושיה, והוא כי ראה יראה צענין קרצן פסח דבר זר
הן ונהסכל כמו החק, זה כי אנו נוולאים חילוק צין קרצן פסח לקרצן
חגיגה כי קרצן פסח דוחה את השצת כשחל יום י"ד צצצת וקרצן חגיגה
אינו דוחה את השצת ככרח שקרצן פסח גדול וקרצן חגיגה, וצצחיה
אחרת נראה כי קרצן חגיגה גדול וננו שקרצן חגיגה נאכל צחצון וקרצן
פסח על השצע, לזה יאמר אם הוא הטיצ לשאל ושאל שאלת חכם, אף אתה
חטיצ לו תשובת חכם, והוא שכמו שהדין הוא שאין ופטיירין אחר הפסח
אפיקומן שר"ל אין ופטיירין אין אונרים כמו יפטיירו צצפה אין אונרים אפיקו
שר"ל הוליאז ויין אחר לשנאכל, והטעם הוא צצציל שיסאר טעם המלה צפיהם
זה לכצת שזכרון לכלם יהיה לשאל ולדרוש צהלכות הפסח וציליאת וולרים
צחיות טעם המלה עודנו צין שניהם, כן הוא הקצה שיצא קרצן הפסח אחר
כל המאכלים לשיסאר טעם וזכרון הפסח ואם כן לעולם קרצן פסח גדול
וקרצן חגיגה ואף אם הוא אחרון אחרון חציב שזכר יליאת וולרים כל אחרו
הלילה, אמנם לזכרון יליאת וולרים הוא המאמר שהתחלנו, והוא ווקצ על
מאמר ר' אלעזר צן נחריה הרי אני כצן צצעים שנה ולא זכיתי שתאמר יליאת
וולרים צלילות עד שדרשה צן זומא ואמר לנוען תזכור את יום לאהך מארץ
וולרים כל יוני חייד, יוני חייד היונים, כל יוני חייד הלילות, וחכמים אונרים
יוני חייד העולם הזה, כל יוני חייד להציא ליוות הנושיה, וחכמים החולקים
עליו ואמרו להם וכי מחכירין יליאת וולרים ליוות הנושיה, והלא כצר נאמר
וכי כל המאמר כאשר הלענוהו צחרובה.

ואמנם קודם שנכנס צפתח שער ציאור המאמר הלז ראוי לנו להעיר צו קלת
הערות יעירו ויעוררו כונת המאמר דבר דבור על אפניה ראשונה
הקושיא שהקשה צן זומא לחכמים וכי מחכירין יליאת וולרים ליוות הנושיה
חינה

אינה קושיא דשמי תתם דלענין סצועה לא יזכרו יליחא וולריס, חונס
 דהזכרה לצד או לענין סצח והודאה לאל ית' לעולם יזכר או צפרסת שמוע
 דצהא קיימיין צי מאי ווארן לפון ומכל הארלות צכלל כל הארלות הוי ארן
 לפון ולמה יליחא גי מאי קאמר סיהא סעצוד וולכיות עיקר ויליחא וולריס טפל
 לו חס טרוז הפעמים יזכר סעצוד וולכיות ועל המעט יזכרו יליחא וולריס
 אי"ל ללומם ולידע, ואם נאמר סזכרו זה ראשונה זה צאחרונה צענין יעקב
 אי אפשר לוואר זה כלל די אמרו כיולח צו וכן הוא לוואר למה הולרבו כל
 הרחיות הללו ועוד ונשל למה לי ועוד למה סינה צרחיות, פעם כיולח צו
 ופעם וכן הוא לוואר הי ונה שאמר לא שיעקר יעקב ונוקונו ונחא ליה כי
 ערציק ערצח לריך ואי לוואר סהכונה שיעקר יעקב ונוקונו לגמרי וי הרחייה
 שונציה ופסקוק אל תזכרו ראשונות נראה רחייה הפכית שסם לוואר סזה זה
 לא יזכר ולא יעלה על לב, וואן דכר סם עקר וטפל שמה זי אמרו אל תזכרו
 ראשונות צו סעצוד וולכיות ווכדי הי מעסה הוא צרישא יליחא וולריס
 והיה ליה לוונקטו יליחא וולריס צרישא ואחר סעצוד וולכיות הי לוואר
 סכח מעסה סניהם צונשל שלא היה לו לוואר אלח סכח מעסה זאצ
 והיה וקספר והולך מעסה ארי וכן פגע צו נחש ויכלל ונונו סכח מעסה
 ארי והיה וקספר והולך מעסה נחש כך ישראל וגי אלח לוואר סכח מעסה
 סניהם יחד למה, ועוד חס צלתי לוואר סכחה צסום אחד ונהם ווצן
 שלרות אחרונות ונסכחות את הראשונות, הנה מעסה זאצ בצר היה נסכח
 ונקודם, ואיך לוואר סכח מעסה סניהם שונשונע שונעסה זאצ גם כן היה
 זכור עד פה עי לוואר לרות אחרונות ונסכחות ראשונות שלא היה לו לוואר
 אלח גאלות אחרונות ונסכחות את הראשונות שכן הוא לוואר צונשל ויכלל
 ונונו וגי הביאור נאמר למה סהקשינו לקושיית צן זומח דשמי סצועה
 ומכירה, הענין הוא כי אינו ונוכרח לענין הסצועה ענין זכירת יליחא וולריס,
 כי זה הוא חונס תאר לאל ית' המליל בשאר תארים באמרו הי הי אשר
 פדה את נפסי ווכל לרה וכזה רצים זה ונדוקדק צאמור לא יאמר ואינו לוואר
 לא יסצע הי הי והוא לוואר כי כל כך יהא מורגל צחותו זונן הזכרת גאלות
 סעצוד וולכיות, כי כשירטו ליסצע ותואר לאל ית' יהיה אשר העלה ואשר
 הציה את זרע צית ישראל ווארן לפון וגי ווארו ווארן לפון ולא הכיחו
 צכלל כל הארלות הוא, כי ידוע וואמר הנציה וולפון תפתח הרעה על כל
 יסצ הארן, וכן הוא לוואר כי הנכי קורח לכל מוולכות לפונה ונתנו איש
 כסאו וגי ווארו חז"ל סהיה צכל סהיה ורחית לפונית לארן ישראל,
 ולמה סהקשינו איך יהיה אופן העיקר והטפל, בצר אמרו שלזכור סעצוד

וולכיות

ונלכיות צרחסונה ויליחת וולרים צאחרונה חי אפשר מפני הרחיה סונציה
 מכיולא צו מפני טעם צסמות חי אפשר לוור כן, חלח לעולם חינח
 לך שפירוש עיקר וטפל הוא, טרצ הפעמים זכירו טעצוד ונלכיות ועל
 חומיעוט יליחת וולרים חה לסצת היות הנס של ענין טעצוד ונלכיות חדש
 וענין יליחת וולרים ענין יסן, ונפני טצפסוק חי אפשר להולמו וחינו ונציה
 רחיה ונפסוק על עקר וטפל, חונס להפך טלח זכר כלל, לזה חנר כיולא
 צו חחה חונר כלומר טעם גם כן ונליט פסוק לח יקרא, ושס ונכרח לוור
 עיקר וטפל, חה צצקילוח הגמורח טחונר להלן על הקורח לחצרהס חצרס
 עוצר צעטה, טנחנר ויהי טונך חצרהס, ונקהטה חלח ונעטה הקורח ליעקב
 יעקב הכי נני, ונחרך טחי חחס דחהדריה רחונח טנח' ויחנר חלהיס לישראל
 צמרחות הלילה ויחנר יעקב יעקב, חס כן הרחיה סונציה מכיולא צו ויעקב
 רחיה גמורה חיט טהרי ונליט כתוצ חחד חונר צהדיח לח יקרא, וגס ונליט
 הפכו טקרא חוחו הטייח יעקב וח"כ ליטצ השני ונקרחות מוכרחיס חט
 לוור לח טיעקר יעקב וננקומו חלח טיהיה ישראל עיקר ויעקב טפל
 לו, גם פה נחנר טיהח טעצוד ונלכיות עיקר ויליחת וולרים טפל, וחס
 יט לנקהטה לדחות ולונר כי טחי חחס ציעקב דגלי קרח צהדיח חפכח
 ונפני זה ונכרחיס חט לעשות פסרת עיקר וטפל טס היכח דגלי קרח
 חצל היכח דלח גלי קרח ונלן, לזה ונציה רחיה חחרת ונכן הוא חונר
 חל תזכרו רחסונות וכי וחס לפוס ריהטח חרחה רחיה הפכייח צחנרו
 טזה חה לח חכה, חכה צחונת צטוט חתצונות חיח רחיה חונחית לענין
 לחת דמיון לרחית כיולא צו, חה כי חכח חטר יט לנו טס לעשות
 פסרת עיקר וטפל הוא על חטר ונליט גלוי לנפרע דחהדריה קרח,
 ולזה יציח גם פה גלוי צפסוק חחר הפך זה, ונענין הוא כן טחע"פי
 טחנר טלח זכר יליחת וולרים כי חס טעצוד ונלכיות, חכה ונליט פסוק
 חחר להפך טחונר טלח זכר טעצוד ונלכיות כלל לגצי מלחונת גוג
 וננגוג וח"כ מוכרח להטיל פסרה זו טס ולונר טיהח מלחונת גוג וננגוג
 עיקר וטעצוד ונלכיות טפל, חה ונפני היות הנס יותר חדש וקחצ וכסס
 טפסרה זו טס מוכרחת גם פה נחנר טחהח טעצוד ונלכיות עיקר
 ויליחת וולרים טפל, ולזה חנר וכן הוא חונר וכי לעשות דמיון צלד
 חה כמדוצה, ונציה מנל לחונת צרחית וכן הוא חונר וכי העיקר
 ונפול חטר ירלה לעשות ציליחת וולרים עם טעצוד ונלכיות חה צחנר
 צמלחונת גוג וננגוג טכח ונעטה טניהס, כלומר מיליחת וולרים עד טעצוד
 ונלכיות היה יליחת וולרים לזכרון ונעצוד ונלכיות עד ונלחונת גוג וננגוג

מקוה ישראל סאה א

טו

היה עיקר וטפלו, ולזה לא חומר שכח מעשה זאב צתחלה, חלל היה נוספר והולך מעשה חרי ומעשה זאב לא כשכח לגמרי חונס צמלחמת גוג ומגוג שלא יש לו קום לימוד צעקות מלחמת גוג ומגוג עיקר וטעבוד מלכיות טפל יחומר שכח מעשה שניהם, ולמה שאמרו למה הקדים טעבוד מלכיות ליליאת מלרים טכל לומר שיקרא ראשונות חל הנס היותר קרוב צומן וכן לשון הכתוב יקדים יליאת מלרים וחל היא מלחמת חה צמורו קדמוניות שורה על זמן קרוב יותר מהראשונה, וכן ידוקדק מלסון תחצוננו טציליאת מלרים שהיא יותר קדמון חומר התצונות וטעבוד מלכיות שהיא יותר מלחמת יחומר חל תזכרה, ומה שאמר לרות לחרות ולל חומר גחולות, דהל זה חלילי כי לפי גדל הלרה כן הוא גדל ההללה והגחולה מונה ולל יהיה דונה השצח טנותן החיש הכלל מלעגריח לטצח והודחה שיתן הכלל ממות ומהריגה וממקרים זרים ודגה, עלה צידיו ומכלל המלחמה הלז וממה שהלעט בהקדמותיו וטכלל דרוטנו זה, שהט"ית ומגדל חהצה עה שיש לו עונט ועס חצותיו חפץ לומען לרקו להטלים צט כל פנה נכונה וכל מדה חסובה לטמדמה חליו צטלמות כאשר טוכל, וצפרט צומת הכרת החקדים והטובות אשר יפליח לעשות עומט ערצ וצקר ולהרים וטכל ומקום וטכל זמן, והנה לזה יחזת לנו להודות לו ולצרכו על אשר גחלנו וגחל חת חצותיו ממלרים חה יהיה לטוטפות צין עינינו עד יגחלנו טכית צרחמיו מטעבוד מלכיות וממלחמת גוג ומגוג וחל כסיר לו סיר חדש על פדיון נפטנו, חך עתה יחזת להלל ולטצח לחל יתעלה על הנקיס ועל הגבורות טעשה עומט צימים ההס וצומן הזה ולכן חקרו לנו מתקמי התפלית וחומר סיר טצח והודחה טכל זמן חמן כפי המלחמה, ותקנו לנו לזמן הזה וחומר החדו להי כי טוצ כי לעולם חקרו יחמרו גחולי הי אשר ידצר צעמין גחולת מלרים צפרטות והיה רחוי לדרוש חותו כלו חו רוצו חונס לצלתי העומק עול כצד על הטומעים נצחר תחלת דצרי פיהו הוא הפסוק הרחשון אשר יכלול הודחה לחל ית' הודו להי כי טוצ כי לעולם חקרו הקוטיח טונקטים על פסוק זה ומלחמת, אשר יחמר הודו להי כי טוצ כי מהיכח תיסק חדעתין דחיו טוצ, וגס יקשה זה צוממור סיר ליום השצת טוצ להודות להי חונס טס טכל לרחות שאומר כי טוצ להודות להי ציום השצת שהיום קרוש ויום מסחה, ומה גס יקשה צפסוק הלז טני כתיבות טעס זה חמר זה כי טוצ כי לעולם חקרו, יחמר הודו להי כי טוצ ולעולם חקרו האמנם ילמד דעת חת העס הנותחיים להלל ולטצח ליולרס, צחזה מין מומי ההודחה יטצחו לו ויפחרו טמו חה כי ההודחה לחל מלד עלמו

הוא דבר זר ומוגונה מאד, כדליתא בגמרא דזרכות על ההוא דנחית קמיה דרבינא וחומר האל הגדול הגבור והנורא היראי והחזק והאומץ וההקיק וכו' לאחר שקים תפלתו חומר ליה סיימותינהו לכלהו שצחי דמאריך למה לך כולי האי הכי תלת דאמרינן חי לאו דאמרינהו משה צאורייתא וחמו כנסת הגדולה ותקנינהו בתפלה לא הוינא יכולין למימריה והציא אחמו המושל צאורך יש צו דרוש רב הערך (הוצא צבאה ששה עשר) ואם כן השצח הנאות לאל ית' הוא מלך פעולותיו לא מלך עלמו זה נלמד מפסוקים רבים ווי כמון צחלים ה' ווי כמון נאדר בקדש ואתה נורא תהלות מלך עלמותך אך מלך פעולותיך נודה לך שאתה האל עושה פלא, וכן פסוק גדול ה' ומהולל מאד ואך יתכן לשצחו מלך עלמו ולומר שהוא גדול אם לגדולתו אין חקר אמנם מה שהורטה לנו הוא לשצחו מלך פעולותיו והוא דור לדור ישצח מעשיך וכו' הדך כבוד הדרך ודברי נללותיך וכו' או יאמר ראוי שתשצחו ותודו לה' ומשתי סבות האחד כי הוא טוב ומלך שהוא טוב לו שוער שלא תקבל ממנו חסד ראוי להודות לו, והשני מלך החסד שעושה עמוס, ח"ש כי לעולם חסדו וכו' זה ונתחלק לשנים שהוא ונתמיד זהו מלת לעולם, והחסד שגומל לעולם זה מלת חסד או יאמר הדו לה' כי כל מה שיעשה הוא מלך שהוא טוב ודרכו להטיב לצריות והמופת לזה כי לעולם חסדו ר"ל כי אינו נפסק החסד שחס היה צעזיל מעשי בני אדם כאשר יקלקלו מעשיהם היה נפסק החסד או יאמר אין ראוי שתהיו כפויי טובה רק שתתנו הודאה לש"ית על הטוב שומטי לכם ח"ש כי טוב ר"ל כי ראוי הוא וטוב ונכון שלא תהיו כפויי טובה, ועוד שמת שצזה יושך כי יהיה לעולם קיים החסד ויתמיד לעשות לכם טובה מה שאין כן אם תהיו כפויי טובה ולא תצטו הטוב שעושה הש"ית שיהיה קצה שימנעו זהו ע"ד פי' פסוק זבח תודה יכדנני ושם דרך וכו' ירלה ווי שאינו כפוי טובה ומכיר חסדי ה' ומציא תודה צית ה' הוא ומכד אותי צזה, ולא עוד אלא ששם דרך לפניו לשאטיב לעולם לו ואראנו צישע אלהים או יאמר כי אין דבר רע יורד מלמעלה ולזה הייב אדם לצרך על הרעה צטומחה וצטוב לצב כמו שנוצרך על הטובה כאומר דרברי ח"ל ח"ל הדו לה' כי טוב הוא לכל ולעולם אפי' שנראה שיציא רעה או יסורין הכל הוא חסדו ית' שהוא לתכלית טוב או יאמר הדו לה' כי טוב וראוי שתודו לו מלך שהוא טוב לא מלך התועלת הנמשך לכם אלא צמה שהוא טוב, וכן ראוי שתודו לו צעצור החסד שעושה עם העולם צכללו כי אין ראוי לעצוד את ה' ולהודות לו צעצור השכר כלל או יאמר הדו לה' כי טוב ואופן ההודאה שתאמרו כי לעולם רקדה

ר"ל שלא יהיה האדם קולה העוז שנוטה לו הש"ית צזכות עלמו, חלח מפני
 עוצו של המקום וחקדו כי מי הקדימו וישלם וכמו שא"ל צמס' צרכות כל
 התולה צזכות עלמו תולין לו צזכות אחרים, ולריך לתת לצ מה ענין סמיכות
 יאמרו גחולי ה' לפסוק הדו לה' כי עוצ ועוד כי לא יש גזרה לזה
 דקרא לא קאמר מה המאמר שיאמרו והרא"צע ז"ל פי' דכוסח המאמר
 שיאמרו הוא הדו לה' כי עוצ האמור למעלה וחדלעיל קאי וקסה
 לפירושו דאי הכי נודה לה' כי עוצ וצעי ליה, חצל אפשר ליכצ כי
 כל אי יאמר לחצירו הדו לה' כי עוצ והאי כלס ככללין צהודחה כי
 זה אמר לזה זה אמר לזה, עוד יקסה מה שהקשו ר"ל יאמרו גחולי
 ה' אשר גחלס אשר יגחלס וצעי ליה עוד קסה דאמר מיד לר צלשון
 יחיד ולמה לא אמר צלשון רציס כדאמר קרא כי הושעתנו ונלרינו, ועוד
 מאי האי יד דקאמר הכא לינח מלר ועוד יקסה צאיזו גחולה וניירי אי צגחולת
 מלרים כדומטמע צדצרי ר"ל לא שייך למינר ומחלרות קצלס, שהרי וקוצלים
 היו סס ואס צגחולה העתידה אמאי קאמר צלשון עצר אשר יגחלס
 וצעי ליה כמו שהקשינו, ועוד יקסה היכי קארי להו גחולי ה' שהרי
 רצותינו אמרו צפסוק המלחך הגחל חותי שופתח הגחולה ציד המלחך
 ונפתח הנחון וסני ונפתחות אחרות צידי הקצ"ה ואפי' שהכל הוא ונחתו
 ונקצתו לא היה לו לכנות צסס גחולי ה' אמנס ציאור הכחוצ כך הוא
 שהמאמר צעלמו שיאמרו גחולי ה' הוא אשר גחלס מיד לר ומחלרות
 קצלס וכו' וקרא וניירי צגחולת מלרים וצגחולה העתידה וכנגד גחולת
 מלרים יאמר אשר גחלס מיד לר, וכנגד גחולה העתידה יאמר ומחלרות
 קצלס, והכונה לוור מה שצח צמאמורנו לא שהעקר יליחת מלרים ונמקומה
 חלח סעצוד מלכיות עיקר וליחת מלרים טפל לו ולעולם נחכירין יליחת
 מלרים לימות המשיח זה שאמר כי חף לעתיד יאמרו גחולי ה' אשר
 גחלס צמלרים מיד לר צפרטות להורות על פרעה הרשע, ואמר מיד
 לר להגדיל הנק כי חף שהיו צידו נחורים ומסורים כפי הטצע כמו שאמרו
 ר"ל שלא היו ישראל יכולים ללחת ומלרים כי היה עשוי צכיסוף שסוס עצד
 לא ילא וסס לעולם, ולזחת הקצה קרא למלרים כור הצרה, ואפי' הכי
 הוליחנו הש"ית והלילנו מידו, ומה שכינה הגחולה לש"ית הוא כדאמר קרא
 ועצרתני צארץ מלרים חכי ולא מלחך וכו' וז"ש וני הס חלו שיחנו ההודחה
 האמורה הדו לה' כי עוצ, יהיו גחולי ה' שהס גחולי מלרים שהיו צפרטות
 גחולים מידו כאמור, וגס כן יתנו ההודחה הלזו אותס שהס ומקוצלים
 מכל הארלות, ונמה שירחו צגחולה של מלרים יתנו הודחה על העתיד

מעכשיו זלשון עזר וכן פי פסק עתה ידעתי כי הושיע הי' משיחו
 כי יושיע מיצעי ליי אלח צחשוועת שעסה לנו לשעזר ידעתי כי כזר הושיע
 הי' משיחו ויענהו מסומי קדשו, וכן על דרך פי פסק ויחכילאו מחלז חטה
 שהוא לשון עזר שר"ל שכמו שלעזר החכילנו את המון והחכילנו כל עוז צארן
 ישראל כן לעתיד מלור דצג יסציענו כי ומה שעזר יוקח רחי על העתיד,
 כמו כן צתפלה וצחטון נקדם שכיני לחתנו ווארן מלרים יראנו נפלחות
 וכן יהי רלון וכאמר אמון.

הסאה השנית ממקוה ישראל והוא הדרוש השני למשמרת

ראש חדש שני הוא חדש אייר

בפרשת תזריע

בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה:
 במדרש רבא ורוח אלהים מרחפת זה רוחו של משיח, אחר וקדם
 לרתי אמר ר' שמלחי צר תנחום אחר לכל הנועשים וקדם
 לכל העונשים, אם זכה אומרים לו אתה קדמת לכל ונעשה צראשית
 ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך שלשול קדמך רצ כחונן אמר אף קילוסו
 לא צא אלח צאחרונה שנאמר החיה וכל צהמה רונס ולפור כקף ואח"כ
 מלכי ארץ וכל לאומים.

עם אשר שנירת הצריחות והנהגת גופו צמיכי תרופות יפות ומחכלות
 מועילות עוצות לאדם צכל וקום וצכל זמן, הנה צאמת יש ויש
 זומים מיוחדים אשר מועילים לאדם תועלת גדול יתר מאלה, כמו צהשתנות
 הזומים מוקור לחום או מחום אל קור שאח הליחות מתגצרת והעצב
 יסתנה והדם יתרצה ואח התרופה יפה עד למאור יותר וממן זולתו
 וכמו כן עם היות אשר שנירת האדם נפשו ומלחטוא והנהגתו צהכנעה
 לפי צוראו עוז ויפה צכל עת וצכל זמן, הנה צאמת יש זומים שלרך
 יותר הכנעה ושנירה מלהכשל צעצירה וממן זולתו, והוא צזמן כזה אשר
 צהשתנות הזמן יסתנה הגוף צכל חלקיו ויגצר עליו הילר ולכן לרך
 לפסת ולהציע צמעסיו פן יכשל צעצירה, ולכן לו רופאי הנפש הם
 החכמים צצומים אלו יעסוק האדם צדצרים אשר מכניעין הלצ והילר
 ותקנו לקרות מסי אצות אשר מחועצות ודוצצות דצרי כצושין ועלות
 כמלסת לשמור את דרך ען החיים, וכמו שאמרו הדי וממן דומצעי למהוי
 חסידא יקיים מילי דאצות, וא"כ מטעם זה ראו והגון הוא שידוצר צזמן
 הזה דצרי כצושין להספיל ולהכניע הילר לעצודת הילר יח'.

אונס

ואמנם האשל הגדול והתל אשר כל האדם יפנה אליו לצלי יכסל צעזרה
הוא שישים לחיה על ידו ולזכרון צין עיניו תמיד ונעלת הנשמה
אשר בקרבו ומחין חולצה ולחן תשוב, וגם ישים ג"כ לעומת זה גריעות
ופחיתות הנמירות, ונה תהיה צאחריהו וזה כשנעיר הערה גדולה כולד
לבו ונדצרינו חלה שנאחר שהנשמה היא חיונה מכל שרפי ונעלה ומקומה
מוכיח, למה עלצה חציה לתתה צין חורי עפר וכפיה, ואם תאמר כדי
שתרויח ותעסקה פירות ומעשים טובים בעולם הזה, הנה צאמת יותר
קרובה היא להפקד ולא לריוח, ומי יאמר טהרתי לצי זכיתי מחטאתי, ואין
גם אחד יוכל לומר כי לא שם צנפשו כחיים אדומים אס מעט ואם
הרצה ועל כל האזהרות אומר תנה לו כמו שנחנה לך, א"כ איפו מה
יתן ומה יוקיף ציחאו לעולם הזה, אונס על כל דצרי השאלה הלח
התשובה היא כי כל הנפשות יושבות שם בעולם הצא נהנות ומיו הסכינה,
ועכ"ז יושבת ונכוות נחופות חצריהן אשר צאו לעולם הזה והריוחו וקנו
מעלות רמות ולזה תושלחנה פה בעולם השפל הלז, ואם לפעמים תחלכלך
אחו מהנה צהדצקה אל החוונה, אוחו הלכלך מלחאו ירוחן ויטקה ותשאר
צשלימות שהריוחה וקנתה פה צארץ הלז, ושליומות זה לא יגיע לה חלה
מלד החוונה הה להיות צו צחירה ורלון, מה שאין כן צכוכצי השמים וכסיליהם
כי חק המון נתן להם האל ית' שלא יטנו את תפקידם ומפני זה היתה נעלת
הלדיקים גדולה מנעלתם והעד יהושע שאמר לשמש דום ולירח עומד ולא
מרו את דצרו, וכחלה לי להציא פה וממור שלם אשר חכני חלהים וכי יש
לי כל האומר כלול צחוכו לודק אל מה שיתפאר הלדיק צלדקתו על שרפי ונעלה
צקצת החומר אשר הוא קצה ועלה להתעלות על מלחכי רום והוא למנצח
על שושנים לצכי קרח ומשכיל שיר ידירות, החומר הלז כלו חומר כצוד ומדצר
צלדיקים ואכשי ונעשה אשר יראה להם וגוצה להם וקראם שושנים צעצור
שריח תורתם ומעשיהם העוצים נדף ועודף והולך מסוף העולם ועד קוף
וכמו שאמר הכתוב דודי ירד לגבו וגוי' ללקוט שושנים וכן הוא חומר צמראה
הנצוחה והוא עומד צין ההדקים אשר צמלולה וכן אסתר נקראה הדסה
כל זה עולה לסגנון החומה, ואמר לצכי קרח צעצור שהם ראו דצר
והפכו כי חציהם מוח צמיחה משונה והם לא נוחו יען היתה רוח אחרת
עומס, רוח דעת ויראת ה', ואמר משכיל שיר ידירות כלוי רחי להשכיל
צשיר הלז אשר הוא נראה לעין שיר ידירות ואהצים ויש לו תוכיות ודצר
פניו עמוק למאוד וכנחי דאמריקן כל השירים קדש ושיר השירים קדש
קדשים ואמר רחש לצכי דצר עוצ חלה הם דצרי הלדיק אשר צאמונתו יהיה

ויתפאר

ויתפאר בתורתו וצומעטן הנוצ'ים ויאמר כשרחש לצי הוא ילר הנוצ' דצר
 עוצ שהיא התורה התמימה הנקראת לקח עוצ וגם כשאומר חכי לפני
 מלך המלכים מעשי הנוצ'ים ולא חצו צעזור שכסאחי ונחתי באומנה,
 וגם כשלקווי תהגה לדקו וגם צומכתז חכי יש לי עט סופר וזהיר בתורת
 אלהים כשאני רואה צי כל השלמות הללו אומר ללצי יפיית ונצי אדם
 כלומר כל הכבוד הלז צא לך מלד היותך צן אדם וצעל חומר ואמר
 יפיית לכלול כל השלמות הללו כי משפטו היה לכתוצ יפית כמו מה יפית
 ומה נעמת וכו' ואמר כגד שלימות הדבור בתורה והדות לה' הולך חן
 צשפתותך על כן צרכך אלהים, על היותך חומי ותתן לצך כלצ אלהים על
 כן צרכך אפי' ודת הדין תסכים צצרכתך זאת ואמר חגור חרצך על יד
 גבור על זאת הטובה והיה חגור מקור כמו לחגור ר"ל על היותך צעל צחירה
 וגבור לכצוץ את ילך זהו הודך והדרך ופרש ההוד והדר הלז ויאמר והדרך
 הוא ללח רכצ ג"כ מקור שהוא לתלליח ולרכצ על דצר אמת ולהמיח השקך
 להיותך צעל צחירה ורלון וכולד לך ומה פרי לדיק שהדרך הטוצ הורה לך
 לעשות טרלות יומך על דרך צא ליטהר וקייעין אותו כלומר הדצר אמת
 שנהגת זמן רצ היא הדריכתך לעשות הטרלות אשר קבית ציומן רוממה ואמר
 עוד חליך שטינים וכו' יאמר שקבית ומה רוח משפט להעניש את הנומרים את
 פי ה' וגם את אשר אינס צגדרך הם הנקראים עומים עמי ארץ כאמרים נתן
 עיניו צו ונעשה גל של עלמות, וכגד הרשעים יאמר אותם החלים שטינים
 צלצ אחיצי המלך ה' ואמר כסאך אלהים עולם ועד וכו' ר"ל כסאך שם
 אלהים קיימת לעולם ועד וכמו שאמר צדוד זרעו לעולם יהיה וכסאו כשמש
 עדי, זה צא לך על כי שצט וישור היתה שצט וולכותך ר"ל שאחה מלך
 צצחירתך וצחרת צחיים צצט וישור ולא פנית לאידך גיסקא, וכן יושך צפי'
 אהצת לדק ותשגח רשע על כן וחת הצחירה ונשחך אלהים חלהיך שון
 ששון ושכר טסק ונצריך שהם המלכים שהם צלתי צעלי צחירה, ואמר
 ור ואלהות קליעות כל צגדותך הן הנה צגדי קדושי עליון הממודות החכרים
 צגמרא דיין חלוקא דרצן וחולי הם שלש כגד כפס ורוח ונשמה ואמר ון
 היכלי שן ון ההיכלות אשר ומומסת ללדיקים ונדורות לפי כצדס ומלותם
 צגדים ששונחך קודם שתצא לעולם הזה ששונחת צראייתם לצד אך עתה
 תשונח צלצישתם צומה שזכית וקבית צכחך זה צעולם הלז ואמר צנות
 מלכים ציקרותך הן הנה הנפשות של לדיקים ואפרכי ומלכי רצן הנה יצקחך
 לרלות השגל אשר נלצה ליומך היא נשך המועטרת צכתם אופיר אשר
 קנתה צעולם הזה, ואמר שומעי צת וגי אחר שדצר עם הלצ, דצר אל הנשמה

הכנימה שמוני צת ורחי והטי חזק ושכחי עמך הוא החמר ולא תאמרי הויל וצחמלעות החומר עליתי חכיתי את כל הכבוד הזה טוץ לי עמו רק שכחי עמך וצית חזק הוא הטוץ והחומר אשר טלד סם, ואמר ויתאו המלך יופיך הוא היופי אשר הזכיר יפיפית מוצי אדם החומר לעיל כי הוא חזוקי ואת חלק מנוט והסתחוי לו וטוץ למחילתו כצתחלה, ואמר וצת טר תאר המעולה לנשמת צ"י ר"ל את צת לר תעודה שיש עמך לרור תורה כמוס עמך צומחה פניך יחלו עשירי עם הם הלדיקים היושבים צגן עדן יגידון לך חדושים צתורה, וכל כבודה צת מלך פמימה ר"ל כל נפש מנוהרה אשר היא פמימה צהיכל קדשו ומנושצרות זה צ לצוטה אשר קתה צעולם הזה, גם הנה ישמעו לך חדושים צתורת ה' תמימה ואמר לרקמות תוצל למלך מוקצ על כבודה צת מלך אשר הזכיר אותה צת מלך אשר צרקמות וצגדי חופש תוצל אליו כמדונה, גם יצקרוה צתולת הנה הנפשות אשר לא צאו עדין לעולם הלז, אחריה רעותיה של הכבודה הנה מוצאות לך לשיראו את כבודך ומה שקרת צעולם הזה לטם ולתפארת, וצרות אותך צכבוד הלז כשזליכו אתהן לעולם השפל לא יתעלצו כי אם תוצלנה צטמות וגיל לקמת גם הן כצד וגדולה לטתצוהמה צהיכל מלך, ואמר תחת חצותי יהי צניך וכי ירלה לחתום דצרו צטוץ טעם ודעת כי יש לחולק לחלוק צרות הגוף הויה ונפסד ויאכלהו עם ורקצ וליך יאמר טונטחו אלהים טמן טטון ומחלכים והלא הם קיימים צליש לזה יאמר אם תראה גריעות צאדם טימות איט כצד טוץ כי אפי' הגוף איט כצד לגמרי וטוץ חכרו קיימים צאופן זה והוא טתחת חצותי יהי צניך ועם המהג טונטימים טמות האצות לצבי צניהם ועד טתטימותו לטרים צחיך צבל הארץ כאשר עשה דוד לשלמה צט אשר המליכו צחייו, ויאמר עוד מעשיך הטוץ ישמרו לך לזכר עולם וזהו אמרו לחברה טוך צכל דור ודור אפי' לאחר מיתה על כן עמים יהודך לעולם ועד צאופן טתחל שבי עולמים העולם הזה והעולם האמתי וכמו טאמר דוד המלך ע"ה אגורה צאהלך עולמים טיאמרו הלכה ונמוי וגי' הגה עלה לט ומה המומר המטוץ איך דצר כאות הוא לאדם לזכר ולטים צך עיניו ומערכו מעלת נפשו וכי צת מלך רצ טוכצת צחיקו, וצזה לא יטווח צה לחטמה ולא יצא להרעימה צמומה, מה כי החומר הוא הקצה להטיג חיי העולם הצח ואינו מן הראוי לעשות ומסריגור קטיגור, והנה דוד המלך ע"ה עם טמליטו טפלוחו צמקומות רבים וכמו טאמרו ז"ל צמורח למה נקוד על לולא אמר דוד לפני הקצ"ח יודע אחי טאחה מוטלם טכר טוץ ללדיקים חצל אחי יודע אם יש לי חלק צימיהם אם לאו וכן צמקומות רבים טחה לעפר

כפשוה עכ"ז הנה זוכיר ומחכיר מעלת הנפש כמו שאמר הרב ר' ילחן
 עראמה ז"ל על פסוק גל עיני ואציעה כפלחות מתורתך וכו' שאמר שאע"פ
 שאני מוטבע בחומר ראוי שתגל עיני שכלי מהחומר אשר אני צתוב
 שארחה כפלחות מתורתך, והקצה כי גר חכמי צאץ שאיני מתושביה
 כי נפשי היא חלק חלום ואיני זה תושב חלום גר ולכן אל תקטר ומוני
 ונתיך וזה צעלמו יהיר הכחוש ויאמר קדושים תהיו כי קדוש אני ה'
 אלהיכם, יאמר לא תתרגלו צמחה והנקיות צטענת פחיתות חונניכם
 כי קדוש אני ה' הנותן רוח קדש בקרבכם, אך חוננה קשה לכל האומר עלת
 השלם עקציה צן מהללחל חומר הסתכל צג' דצרים ואין אתה צח לדי עצירה
 ואין צחת ולחין אתה הולך וכו' ואין צחת מטפה קרחה ולחין אתה הולך
 לזקום עפר רמה ותולעה ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון וכו' והנה
 יראה זה הפך דחשינו שצזכרו התחלותיו הפחותות יתיר עלמו לדצרים הפחותים.
 והנה חיוב לא היה פוטר את עלמו מן הדין כי אם צטענות חלו עלמו
 אשר הזכיר השלם הלז שאמר אדם ילוד אשה וכו' כלץ ילא וימל וכו'
 אף על זה פקחת עיניך וכו' מי יתן ניהור מטמא וכו' והנה צאמרו ילוד
 אשה כיון אל וזה שאמר החכם תומכי לוי שעצר צמעצר השתן פעמים
 איך יתגאה, הוא עלמו וזה שאמר התנא מאין צחת מטפה קרחה, ואונס
 כנגד ולחין אתה הולך הוא כלץ ילא וימל וכו' לומר כי צמעט זמן ימל
 וילך לו אל זקום רמה ותולעה והנה יפרט הרמה ותולעה צאמרו כלל
 ולא יעמוד שר"ל אף אם יצרח וימל וימות לא יעמוד וישאר הגוף כאצן
 אשר אין לה הופכים זמן רב אלח שלח יעמוד אפי" ונת אלח יעשה עש
 ורקב ורמה ותולעה, ועל חלה השתי טענות היה רולה לפטור את עלמו
 חבו אמרו אף על זה פקחת עיניך ור"ל תדע חלו השתי צחיכות ואותי
 תציא צושפט עונך בחלו אני ח"ו צגדר שתעמוד עמי צדין וקיים מי
 יתן ניהור מטמא ר"ל כי הדמיון יעשה צקרוצים לשוי כמו חדום לחדומים
 ושחור לשחרחר אונס לא ילדק היות שוי הלצן לשחור כי אינו ככס
 צסוג חבו אמרו מי האיש הפתי אשר יציא צערך הניהור לעומא אין
 גם אחד, וכמו כן אין ציכנו דמיון לשחותי תציא צושפט עונך ח"ו והנה
 מכל האומר נתחזקה קושייתנו צמושנת עקציה צן מהללחל ע"ה שאדרצח זכרת
 חלה הדצרים יעורו ויעוררו את האדם למלחת תאותו ולא ימנעוהו מעשות
 כל רע, אמנם כשכתצוק היטב צדצרי הקדוש הלז יכווס דצריז אל וזה שהקדמוני
 צהקדמותו הפך דעת חיוב והוא מה שהקדמוני כי אין ראוי לאדם להחשיב
 עלמו צערך פחות ונצזה מלד החומר אשר צו כי אם להחשיב עלמו חתן
 למלך

למלך ונכבד ולהקפיד מחד שלח לחלל כצדו לעשות דבר ומגוה אשר
לא יאות לעשותו מלך מעלתו, ואמר הסתכל צלטה דברים ואין אתה
צא לידי עצירה, והם התחלות ההויה אשר הציא זכרם החוקר והציחם
ג"כ הרצ ר' ילחק עראמה ז"ל והם שלטה צונספר החומר הנושא ההויה,
והעדר הקודם להויה והלורה ההויה, וצאמור התנח מלחין צאת יאמר החומר
הנושא ההויה וצאמרו ולחין אתה הולך יבור העדר הקודם להויה, ירלה
שהעדר כרוך צעקצ כל הויה, וכמו שהיה שם העדר קודם להויה כן
חויצ שיחור העדר לכמות שהיה, אונס על הלורה עלמה יאמר ולפני
מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון שהיא הנשמה הטהורה שנפח הק"צה
צאפיה, וכאשר זכיר אלה השלטה דברים יצדיל ונעלת הלורה ונהחומר
ולא יחשוב כי זהתם החומר תפקד הלורה צקצת העדר אשר קדם
לחומר והיא היא הקצה עלמה אשר נולח גם כן אחריו, ונה שחין כן
צלורה שלח היה לה העדר ומקדמת דנח, וא"כ מוצאר הוא שדצרי עקציה
צן ונהללחל חין אלה עלה הגונה להכיר האדם ונעלת נפשו ולהצין
ההצדל שצין החומר והלורה צקצרה צחרה, וכמו כן אור הרצ ז"ל ונה
נוולח אורי קפירי גזרי דצרי חכמים ומידותם צקוף פי רציעי דחצות
ואל יצטיחך ילך שיש צשחול צית ומס לך שעל כרחך אתה כולד וכוי
יאמר שהק"צה זחיר את האדם שלח יצטיחמו ילרו הצטחה פחותה וכחצת
והיא שכשם שהחומר יסוף וירד לשחול וציום שהוא יאצדו עשתומותיה כן
הנפש תולט לתת דין וחשבון והנה יולח הוא פחיתותו ומקרונו ונוס
וכתרים לפני פודעמותו, וכן (אכן) חין הדצר כן אונס תציה רחיה ע"ז
ומה שאתה רוחה צעייך ומחלקי הויתך הויה ההתחלות אשר זכרנום
ואה כי על כרחך אתה רוחה שנמשך מן ההתחלה האחת שהיא החומר
מה שראוי לפי טבעו והוא הילירה צצטן אונך והיליחה על ידי הלידה
וכן ההתחלה השנית שהיא העדר על כרחך אתה מודה שיחויצ לפי
הטבע ההתפשט ללצוט לורה אחרת על ידי המות, ואם כן על כרחך
אתה תודה שימשך מחלק השכלי אשר צך והוא הלורה המיוחדת לך מה
שיחויצ לה והוא לתת דין לפני מלך מלכי המלכים, והנה מוצאר מכל
החומר מה מואד יקר האדם אשר זכור תמיד לנגד עיניו ונעלת נפשו,
מה צהציה לנגד עיניו פחיתות החומר, ואז על נקלה יראה ההצדל אשר
צין הלורה לחומר מה היה מואמר השלם עקציה צן ונהללחל לזכור הג'
דברים אשר צעצורים על נקלה יראה וידע ונעלתו ולא יוכל להתעלם
לחק הראותו, והמאמר שהתחלתי הוא מדצר ונושא ונותן צדון זה
צנעלת

צומעלת הנפש וצומעלת ושכר המכיר ומעריך גדולתה ואמנם מכיר צו
 קלת הערות להעיר הצנת המאמר ראשונה אך יחור ויקסור הפסוק של
 ורוח אלהים נרחפת על פני המים דררשת פסוק אחר וקדם לרתי
 וכו' ועוד שמו של מלך המשיח מלך דבר שניה כאן ועוד אמרו וקדם
 לכל העונשים למה נחלק האדם צעטו ולגירסת הספרים דגרכי וקדם לכל
 המעשים אך יתכן זה, ועוד אמרו אם זכה אומרים לו אתה קדמת למעשה
 צראשית ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך לא יונע קדם או לא קדם, שאם
 קדם אפי' שלא זכה ויאמרו לו יתוש קדמך הוא שקר, ואם לא קדם אפי'
 שזכה ויאמרו לו אתה קדמת וזה צדך פטומי מילי צעלמא כינהו שהרי לא
 קדם, ולו ישוער שיהיה אמת וזה קילום הוא אם קדם ונה פחיתות הוא אם
 לא קדם ועוד אמרו ר' נחמן אף קילום לא צד אלא צאחרונה ונה עניו
 כאן, ועוד קרא אתה לאשמועיך צדיק כתיב וגם מלי לא צד אלא צאחרונה
 צלטון שלילה הביאור אשר לצעל המאמר הוקשה לו צפסוק אחר וקדם
 לרתי שתי קושיות ראשונה כי אך אפשר המליחות הלא אחר וקדם שתי
 צריחות צפני זונים, ועוד כי היה לו להקדים הקודם ולאחר המאמר והיה
 לו לבחור קדם ואחר אונם נטיצ אל הקושיא הראשונה שתי תשובות האחת
 כי צאמת ידק צצריחת האדם שני זונים והוא על היות מורכב משני הפכים
 מגוף ונפש, אונם על צריחת גופו וללמו ולצירת עפרו אשר היה ציוס שטי
 הוא אחר, ונלד הנפש אשר בצרחת קודם הכל וכמו שאמרו חז"ל על נעשה
 אדם צללנו כדמותו עם וי נולך ואמר עם כפסותיהם של לדיקים
 נולך, וזה ידק אמר אחר צערך ההרכזה וקדם צצחינת הנפש, או
 אפשר לומר אחר וקדם צצנת כי תחלת המחשבה הוא סוף המעשה
 כדמיון האדם אשר יחשוב לצנת לו נשכנות ונמחות שאכנת לדור וליצב
 זה, אונם אחר המחשבה יחשוב ויתחיל צומעשה לחצב אצנים ולכחות
 קורות ולהליצ אותה על נוכנתה חרש חכם יבקש לו ואחר כלותה ידור
 זה כרצו כאשר היה תחלת מחשבתו, וגם כן היה צעמן האדם שעלה
 צלצ ה' לצרחת את האדם וקדם צרייתו הכין לו כל לרכו צעלם וראשונה
 ואחר צד ונלד הכל כשלחן ערוך לפכיו, וא"כ צזה ידק אחר וקדם אחר
 למעשה וקדם למחשבה, וזה ידק ההלכה אשר יליע צעל המאמר פסוק ורוח
 אלהים נרחפת על פני המים זה רוחו של מלך המשיח שכן כתיב וכמה עליו
 רוח ה' רוח חכמה וצנינו וכו' וכתיב רוח אפינו משיח ה' ואמרו צתוספות
 שהמשיח נקרא רוח ופסוק כי רוח מלפני יענוף, ואחלן למה שאמר כי
 קדם שיצרא העולם רוח אלהים היה מרחק על פני המים וכצרא המשיח
 להאטיע

להוסיף את ישראל מיד שוקהו, וג"כ תלדק זו מולת אחור וקדם שזזה הוא תחלת המחשבה סוף המעשה ולמה שהוקשה לזעל המאמר הקדמת אחור לקדם מפני שצטטי כצרח הגוף והורכבה הנפש צאופן שהם ויני צריחות אוננס צקודם לא היה חלח צריחה אחת היא צריחת הנפש לצד, וכה יש לי נופי הרצ הגדול זקני כר ישראל ז"ל על מה שאמר רבינו שלמה ז"ל על פסקו למטה ולישראל שקול מטה כנגד כל ישראל והקשה על דברי רש"י ז"ל שיותר היה כלומר השקול אם היה אומר לישראל ולמטה שהרי מטה בכלל ישראל ולמה ילא לומר ששקול מטה כנגד כל ישראל, חבל הקדים אותו על ישראל הוא יותר משקול, והסיב הוא ז"ל כי לעולם אינא לך שלמטה יתר שאת על ישראל ולכך הקדימו ואם יאמר שקול מטה דמשמע צוה אינו דומה עשרה שלמות צערה אנשים כמו עשרה שלמות צאש אחד ולזה הקדים מטה שכל שלמות שהיו צישראל צטטאים רבים כלם היו צו לצדו.

אז באמר על קדימת אחור שהקדימו לוור כי יתר שאת יש להק"צה ית' על כל המליירים לרות כי אוננס המליירים ילירו הדצר הנראה לעין אוננס התוכות והאחורים לא יוכלו ללייר אוננס הק"צה מלייר אחור וקדם ולפי היות זה פלא שלא יוכל צטר ודם לעשותו לזה הקדימו, או באמר כי ילירת הגוף והרכבת הנפש ציום טטי הוא צצירור צפסקו ונה שטי כן צילירת הנפש ולזה הקדימו, הנה טמיוט צזה פסקו ורוח אלהים מרחפת וקישורו פה וכחה שקטה קוטיית אחור לכל המעשים וקדם לכל המעשים דהא והא חיתנהו, אוננס לוי טגורס אחור לכל המעשים וקדם לכל העונשים טכל ליט צ גם צזה צמה טהלעטו טהנפט כצרת תחלה והנפקיד את נפטו ופוגם אותה ראי טיהיה קודם צעוטו לפי טחטא צנכצרת טצחלקיו היא הנפט הנצרת קדומה אוננס נשאר לו ליט ולפרט הקוטיא טהקטינו אם זכה אומרים לו וכו' אשר גדולה היא חלל כל וצין חבל העמין הוא לפי טהחדם כצרח צעל צחירה לעצוד ליולרו כמו טהונח צוממור טקדם, ואפשר החדם צטוט צחירתו להעשות כאחד ונלצח המרום צמרום ואפשר טיהיה קיים צגוף ונפט כחטך וחליהו חולתם ואם יהיה לדיק הרי זכה לנפטו והטלים גופו ג"כ ועטאה נפט, ואם לא יכה למעלה זו, מכל ונקום חלוקח דרצן לא יחקר וגופו גטח לתחיה לעשות לו ג"כ טס תפחרת, חבו שאמר אם זכה אומרים לו אתה קדמת למעשה צרחטית כי חפי הגוף המאחר צצריחה נטחלם ונחצבר עם הנפט אשר היא ומוקדמת לצריחה, ואין הטובה צדצרים לצד כי זה אינו גמול וטלוס טכה, רק הוא לצטר טלוס ולהודיעו הטכר הגדול

הגדול הלפון לו כי כל הקודם לצריחה הוא יותר שלם, חבו חתה קדומתה
 כלוי הרי נלחה הנפש את הגוף והשלימו וא"כ ראוי הוא שיעלה עמה
 ולא ירד, ואם לא יזכה הרי נלח הגוף את הנפש והגשיונה צמודותיו
 הפחותות וצונעשיו הרעים והורידה עם הגוף כמאמר ואת נפש אויבך
 יקלענה צתוך כף הקלע, והרי הוא המאחר והפחות מכל הנצרחים
 ומעוטר לקבל ענשו ומוכן לפורענות ועם זה נפרט ונה שחמרו חז"ל
 צונקת צרכות מיתתן של לדיקים כמשחל ציניתא מחלצא, ומיתתן של
 רשעים כגצצא דעמרא אחזרא וכוי חין הכונה שם על הלער או נחת
 רוח הנמלחת להם צפטירת הגוף והנפש כי כבר ראינו לפעמים להפך
 צמוחש הרשעים צפתע שאלו יחתו ולדיקים יהיו כמה ימים תעמים, אמנם
 יאמר ונה שהלענו צמאמר הלז, והוא עם הצנת הדמויות אשר הציל,
 כי ידוע אשר צהסיר הסער מתוך החלצ אי אפשר שלא יעלה עמו
 שמים או שלש טפות ונהחלצ אמנם הלמר צקולים הוא הפך זה, שאי
 אפשר שלא תחזו צקולים מעט ומעט, והכונה כי הלדיקים משלימים את
 חמרים ומדציקים אותו להיות ג"כ חלק מהנפש וכשתפטר הנפש תולך עמה
 ג"כ חלק מהגוף אשר זכך אותו צדמין החלצ, לא כן הרשעים כי אם הם
 הגשיונו את הנפש צחלחתם וצפטירתם ישאר זה הגסם אשר הגשיונו צמעלליהם
 הרעים, ולמאי שהקשיו מאי אחא רצ נחונן להשמיענו ונה קשר יש צזה,
 נאמר שיצא צעלם ווסיקף על ענין ראשון ולזה התהיל צחף, יאמר אחר שהאדם
 נצרח צשתי זמנים לשתי צחינות ועוונד ותלוי אם יזכה אם לא יזכה, נכן
 קילוסו לא צא חלח צאחרונה, אינו אמר אחר צהמה חיה ועוף כי זה
 צהדיא כתיב, אמנם כונת הכתוב להציאו אחר צהמה חיה ועוף לומר כי אינו
 כשאר כל הנצרחים אשר שלמותם דצק אתם ציום הולדם חלח שלמות האדם
 הוא ציום המות, כטעם ויום המות ויום הולדו, וכמשל השתי ספינות אשר
 הציאו חז"ל צמדרט, חבו אמרו צאחרונה צסוף ימיו אז הוא ראוי שיסוצח
 ונה הטעם עלונו חין הקצ"ה מייחס את שונו על הלדיקים עד שימותו ולזה
 לא נאמר צצריחת האדם כי טוב כאשר נאמר צצריחת חיה ועוף ונה הטעם
 כי לא ילדק הטוביות צאדם להיותו צעל צחירה עד שתסתלק הצחירה ומנו
 ציום המיתה חבו מנאמר רצ נחונן חף קילוסו לא צא חלח צאחרונה, כלומר
 לא צא כשאר הנצרחים צראשונה אחר צריחתם חלח צאחרית ימיהם, וחולי
 מדקדק זה עם ונה שחמרו חז"ל והנה טוב ומאוד והנה טוב זה מות כלומר
 אם תראה שצצריחת האדם לא נאמר כי טוב לקצה האמורה הנה נאמרת
 דק כולל וירח אלהים את כל אשר עשה והנה טוב ומאוד ומאוד הוא
 מות שקילוסו לא צא חלח ציום פטירתו כמדובר. הנה

הגה עלה צדינו והמחמור הלז ומההקדמה אשר הקדמנו שיש לו לכל
 צעל נפש להחטיב אותה ולכבדה יותר ונגופו צעצור כי הגוף והחומר
 לא נבראו כי אם להיות לה תיק ונרתק ולתת לה מהלכים לקמת חיי העולם
 הזה, והיא עקרת הצית והגוף טפל לה, ומה כונן המשל אשר המשיג צעל
 ספר העיקרים לעבין החומר והנפש ואשרי שיאחז אותו לטוטפות צין עיניו,
 ואחכמו כמותיק חידתו זו צונתק לשון יאמר שכבר היה איש עשיר ושלטי
 צמזון רב ושם נגמתו לשכון ורומים צונלדת סלעים ונשגבו ואמר אשר
 לחמו ינתן שם ונימיו וכל ונטעמיו וכל הלריך לו ונחוט ועד שרוך כעל ינתן
 שם, גם כספו חהצו שם שם לו לחסור איקר על כל חמודותיו ולהחציאם
 עמו, ויעש לחולר ההוא חנוסה שערים מלייבין להכמס דרך שם כל לרבו
 ופתחים פתח לאונו והונו ופתח אחרת לנחוט, חולתם לעלים להסקה רחצה
 וחקה, ואחר אשר חלר ואסף את כל המלטרך חליו לא נפל דבר אחד וכל
 הדבר הטוב אשר היה לו צכל גצולו ונקצי צאת הכל שם צאולרותיו, והי
 לתקופות הימים ויקוצו עליו עשטוטותיו ויאמר צלצו למה לי הרצה פתחים
 לנזקום הלז אחר אשר כל המלטרך חלי הלח הוא כנוס עמודי חתום צאולרותי
 מה לורך חל פתחים הללו, וחולי זיקו הזק רב אחרי תועלתם כי יכנסו דרך
 שם השודדים ואכלו את כל אשר טפחתי ורציתי וכמו טצח כן ילך וילו לקתום
 את כל השערים ההם קתומא וועליא צצמן חזק לצל יראה חפי לורת פתח
 כלל וישאר כל החולר צלום וסתום עד היום ולא נפקד מכל אשר צתוכו
 נחומה והנה עיני כל וצין צנקלה יצין כמשל המשל הלז כי יולר האדם
 המלך האדיר ית' ילר את האדם צחכמה וצרח זו נקצים נקצים להשתמש
 צהם דמיון לפתחים וצרח זו חנוסה חושים לקנות לו צהם חיי העולם
 הצח חה צהשתמש ומהם ללד עילאה הפה להגות זו צתורה ולהודות
 לה' והידים לכתוב תורת חנות והרגלים ללכת צדרכי יוסר וצדרך מלוה
 וכן כל שאר הפרטים הח כדחיתה והח כדחיתה, ואחר אשר מלח חזן
 לו וכי כציר מלחה ידו הנה הוא מוכן ונעותר להפקד וחולי יסוב מלצח
 העצודה אשר עבר צה כל ינוי ויתהח על הרחשוטת ונמלח מנצד עולמו
 בהוא דיוחן כהן גדול שמש צכהומה גדולה שמומים שמה ולצסוף נעשה
 לדוקי, אם כן השומר והצטחון הוא כשיפטר האדם וזן העולם הזה צעלם
 תומו וירחמו, חהו שאמרכו חף קלוקו לא צח חלח צאחרומה, והטשא צח
 לקחת את כל הכדון הלז צכללות צכל קדש לא תגע ואל המוקדש לא תצח עד
 מלחת ימי טהרה, יאמר על הכפש שלח ילדק להלל אותה עד המות ולכמת
 לה שם קדושה ואל המוקדש צית מוקדש מלך המלכים לא תצח עד מלחת

יוני עוהרה, עלה צידינו ווכל האומר שראוי לאדם להרגיז ילרו הנוצ על הרע גם עד זקנה וסיצה ולא יצטח על עצמו רצ סנותיו צירחת ה' כי צכל עת ילרו ונתגבר עליו כמו שאמר לופה רטע ללדיק ונצקס להומיתו ה' לא ינצנו צידו כן הוא ית' אל ינצנו ואל ינצנו וילכלו ונשגיאזת ויקיים צנו ונקרח סכתוצ שוש אטיש צה' תגל נפטי צאלהי אשר הוא שיק למחן דיין סהוא הצטחון על הונחה ועל הנחלה הנכספת לכל צעל נפש קדושה ואמר כי להיות סס הרחמים פטועים אחכה לאכול פירותיהן צעולם הזה צגוף והקרן קיימת לעולם הצח צנפט ורוח, חהו הכפל שוש אטיש על הגוף ועל הנפש, אמנס תגל נפטי לצד צאלהי כי צהתנהג עוני צמדת הדין לא אחכה לשתי סלחמת וכמו שאמר לא דיין ללדיקים מה סנותוקן להם לעולם הצח אלח סונצקסים ליטצ צשלוה חהו תגל נפטי צאלהי לצד ולמחי דסליק וינייה יאמר כי הלציטי צגדי ישע הוא חלוקח דרצנן ומהולות וצזה תגל נפטי שמה, אך אמנס למה סקדס סהוא גוף ונפש שוש אטיש יאמר מעיל לדקה יעמי ר"ל שהמעיל יכסה כל הצגדים הלחים כך הלדקה תליל ונמות ווכל הנוקרים ולזה שוש אטיש ולרחה אחחצ שאמרו ז"ל סקול היה, והלח עוצד ע"ז היה אלח צרצ הלדקה סעשה עשאתהו סקול, וסיים צהתלצקות הלז סיהיה צתכלית היופי ואמר כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כלית יאמר סכצר יש אכסים כעודים סיגנו חת הפז צכעורן, אמנס פה אמר כחתן וככלה ההדורים אשר הונה ציפיים י"פו חת החכטיין, וכמו כן שוש נטיש צה' ותגל נפשו צישועתו וחכה ונחיה וכירט טוזה וצרכה לחיי העולם הצח אמן.

הסאה השלישית ממקוה ישראל והוא דרוש הג'

למשמרת ראש חדש השלישי הוא חדש סיון, בס' במדבר סיני בס"ד:
 במדבר סיני לאמר וכלתח, וירח העס ויטעו חין טוע אלח זע סנחמר טוע תטוע הארץ וכי, ויעמדו ונרחוק חוץ ונטיס עטר ויל ונגד שהיו ישראל כרתעין לאחוריהם י"צ מיל, וחחרים לפניהם טנים עטר ויל על כל דצור ודצור, נמלאו מהלכין צחותו יוס ונחתים וארצעים ויל צחותה טעה אמר הקצ"ה למלחכי הסרת רדו וסייעו חת אחיכם טנח' מלכי לצחות ידודן ידודן, ידודן צהליכה ידודן צחזרה, ולא צומלחכי הסרת צלצד אלח חף הקצ"ה סנחמר טנחלו חחת לרחטי וינינו תחצקמי, רצי יהודה צרצי אלעי אמר לפי שהיו ונסולהצין מחט של מעלה אמר הקצ"ה לענני כצד הזילו טל חיים על צני סנחמר חרץ רעשה גם טמים נטפו ונפני חלהים

חללים, ואומר גסם מדות תניף חללים, חיותי נעשה כל הכבוד הזה
 צענה שהיתה נאה שבחמות ונכבדה את התורה, שנא' ונת צית תחלק
 סלל, ואין סלל חלל תורה שנאמר עש חכמי על אונתך כנולח סלל רב
 מדהמפורסמות והגלות אשר לא הולכו לראיה הוא שצכל עת חונן ראוי
 והגון לספר צכבוד תורתנו כי היא חיינו ואורך ימינו וכל המרצה לספר
 צכבדה את נפשו החיה, אך אונס יס זמנים אשר הוא יותר ראוי לעורר
 אהבתה ולזכור חצתה ולתת הודאה לאשר נתנה לנו כנו צזמן הזה הקרוצ
 ליום ונתן תורה ואולם קודם כל דבר נעיר הערה גדולה ונשים לצ לידע למה
 צחר לו יה ית' לתת כלי חומה כזה לעם מרעיתו צמדצר צערצה, והלא יותר
 ראוי שתנחן צמוקום המוקדש להורות קדושה, או לפחות צארץ ישראל או
 לפחות צמוקום יישוב, האונס חכמינו ז"ל תרלו צזה דצרים רצים חצל חכמו
 נאמר שהיתה כונתו ית' לתת צלצ עם קדושו אמונה שלימה וללמוד אשר
 התורה והמלות והמשפטים האלה אינם כסאר הדתות והנימוקים אשר אונס
 הם הסכמות ואנשים חכמים נצונים וידועים ליישוב האקלימים ותקוני המדינות,
 חצל התורה הזאת אינה כן רק עיקרת ויקודה צמרומים, ומשפטיה וחוקותיה
 ונולותיה ונשלימים את הכפס לנעלה צמוקום יקודה ואף גם זאת יושך ומשפטיה
 התקון המדיני אונס זה יצא אגצ ולא צכונה ראשונה וזהו פירוש פסוק
 דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום ירלה שהדרכים הם הרחצים והגדולים
 והנתיבות הם הדרכים הקטנים המושכים מהגדולים והו דרכיה ונתלכיה
 הגדולים הם לחזות צנועם ה' ולצקר צהיכלו ולהסלים את הנשמה להיותה
 תמימה, והנתיבות שהם קטנים ונערך זה מרצים שלום צעולם, ולקצת
 זה נתן הקצ"ה את התורה צמוקום מדצר שום להורות נתן צלצם כי
 התורה הזאת אינה לתקון היישוב כי אם לתקון הנפש להקמת לה מעלות
 רמות צמרומים, מה רליתי צנושא אשר התחלתי צמדצר סיכי לאורה, צר"ל
 צמדצר סיכי נתנה התורה לא מפני חסרון ח"ו חלל לאמר לשון גדולה
 מן ה' האמריך היום מה ללמד כי התורה הזאת היא לנעלה ון הטבע,
 ואמנם נציא לכל האומר שלשה ראיות ראויג, אשר תו"הק רחוקה היא
 ומנוסקי העמים, והוא כי מנוסקי העמים הם דצרים מוסכמים וכל אונה כפי
 העת וכפי הזמן המשתנה כן הנה ישנו את תפקידם ומשפטים, הלא תראה
 מה טעשו סרי מדי ופרס כינוס ומשפט מחדש די כל די יצעי צעו מן כל
 חלה ואכש עד תלתין יומין להן מייך ונלכא יתרוח לגוב אריותא, והיתה
 הכונה צזה לתת חרצ ציד מלכס להרוג את דמיאל וכן מנוסקי אחרים כל אחד
 אחד לפי דעתו וכונתו צמונה והמנוסקים להיותם לקצות רחוקים מהיושר לא

יקבלום קלח העם צחורך הזמנים וימודו צמלכם וצדתם, ויחרעו ונלחמות
 עלמותם עד יחרצו חרלות עד היסוד צהן, אונם תורתנו התמימה להיות לה
 ולמשפטיה שרש אמת למעלה לא תשתנה כלל כאשר לא ישתנה המלך אשר
 כתנה ית' ויהיו תולדותיה לךק ושלום חין זה נפתל ועקש, וזה יעד הנביא
 ישעיה ע"ה צציחת משיחנו וחומר וילח חטר מוגזע יסי וכו' וכחה עליו רוח
 ה' וכו' וספטו צין הגוים והוכיח לעמים רצים וכו' וכחתו חרצותם לחתים
 וכו' לא ישא גוי חל גוי חרצ ולא ילמדו עוד ונלחמה, יחמר כי צהגלות משיח
 לךקט יחירו ויחירו משפטי התורה חף לכל חומה ולסון ולא יונעו כלי קרצ
 ונלחמה צהתצטל הקצה אשר היא תורתם, וצהרלות חור צהיר חור תורתנו
 להיות כתיבותיה שלום כמדוצה, חה צעלמו כיון דוד המלך ע"ה וחמר משפטי ה'
 חמת לךקו יחדיו וכו' כי להיות אשר הונשפטים הללו הם חמת ויש צהם שורש
 חמוכה למעלה חכה יונשך שתולדותם צחרך הלזו לךקו יחדיו, ויחמר יחדיו
 לפי שכצר יראה האדם צמעטו התצונטת משפטו יולח ויהקש לרחותו יחדיו
 וכשילטורק עמו צחיש ח' משפטו אחר ילךק זה עם זה, ויחמר הנחמדים ומהצ
 ונפז רצ ונחוקים ונרצט ונפת לופים, ירלה כי כצר יולח האדם ערצות
 צרלות משפטו לךק חף חס יהי נגדי לו וכווו שחמרו ונחן דשקלי ליה גלימיה
 צדיכח ליחמר ולחיל צחורחח, ויחמר גם עצדך חחר צהם לא על הערצות
 לצד ההווה צהם כי חס על הטוב הלפון לעולם הצח לחחר צהם חהו
 חמרו צשמרם עקצ רצ, וחמר ג"כ ע"ז דוד המלך ע"ה ונגיד דצרו
 ליעקצ חוקיו ונשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי וכו' יחמר ליעקצ
 אשר הם כת ההמוניים שצשראל ונגיד דצרו שחם המלות אשר יעשו
 צתום לצצ, חונם חקיו אשר הם דצרים צלי טעם ונשפטיו הם רוח
 למשפטים וטעונום ושרשם למעלה ולזה צחדח ונחתח ונחתיכה, זה ונגיד
 לכת הונעולה אשר צשם ישראל תכונה ויחמר חס תרחה חף לחמות
 משפטים לא כחרטו לורם חהו חמרו לא עשה כן לכל גוי ונשפטים צל
 ידעום ר"ל שאינם מוצימם צהם קודות כי חס הנראה לעין להנהגה
 נודיכית לא זולת, ומה נולן מנשל ונלילה אשר הציחו חז"ל לסוחר שצקש
 לילך צדרך רחוקה ולקח כל ממון ופרקמטיח שלו והלציטם צחצרים טוצות
 ונחגליות ונטולן צחיקו וילח צחו עליו לטנים ותפשוהו חמרו לו ומה זה
 צחיקך חמר חין צדי חלח כלי זכוכית חלו חמרו לו חלו צכמה חמר להם
 שחים צקלע שלטה צקלע, חמרו זה לזה צקציל חלו כהרוג חותו הכיחווה
 והלבו להם, נכנס הקוחר חל הנודינה התחיל יושצ ומוכר צדמים יקרים נכנסו
 הלסטים חללו חמרו לו זו צכמה חו צכמה חמר להם זו צכמה חו צמחתיים

מנה חו צרצור, אומר ואתה הוא שאמרת שמים צקלע ושלג צקלע, אומר להם צלחתה טעה צוקוס הנות הייתי עכשיו אם אין אתם טחנן דומיהם אין אתם טעלים אותם כך אומות העולם צעולם הזה חושצים טושפטיים הם כושפטים לתועלת חיי העולם הזה ולהנהגה מדינית לצד כדומין כלי הזכוכית אשר ישמשו לטעחם וכשיטצרו אין להם תקנה, אונס הם דומין לחצים טוצות ומגליזת אשר הנה צעלות סגולות מעולות זהו וושפטיים כל ידעום כמדוצה, עוד רחיה סכית למעלת תו"הק מונה סכרחה קטיגור הוא סטיגור לפי שהטען ואומות העולם מוכין את ישראל לומר ונה האויה הזאת ונה טעם יש זה וכראותם אותנו עושים חוקי האלהים ותורותיו מלביגים עלינו, והן הם עדינו הנאומים כאשר נבחר ונה סכרחה לשכלם זר צלי טעם הוא חין עלחין לחלחי עילחה, וכמו שיאמרו הקדומים פשטו קרצ לזה על פסוק כי חק לישראל הוא וושפט לחלחי יעקב, יאמר ונה שהוא חק לישראל שהוא דצר צלי טעם, הוא דצר צטעמו לחלחי יעקב כושפטו עלמו שהוא מוטעם, וכ"ס לאומות אשר אור התורה לח זרחה עליהם אונס מפעולותיהם ידעו חוקותיהם ואף אם סודותיהם נסתרים ונעלמים וכאשר הציא הרצ רציו נקים זלחיה צדרסותיו על פסוק ושנרתם ועשיתם כי היא חכמתם וצינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החוקים האלה ואמרו רק עם חכם ונצון הגוי הגדול הזה, כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרצים אליו וכי יאמר כי מי שיעשה לחה דצר זר מחד לח יראה צו טעם כלל אם לח יושך מוטו תועלת מוצחר גלה לח רחי צחמת שיחשצ לשוטה וסכל, לחל אם יושך מוטו עמין כפלח רצ התועלת, כל שיהיה הפועל ההוא זר יותר יחשצ העושה לחכם מופלח כמו סכאמר דרך ושל שחש אחד ירפח חולי אחד צדצרים הידועים צמלחכת הרפואה ואיש אחר ירפחו צדצרים זרים ילחו מן ההקט, אין ספק טזה הסכי יחשצ לחכם יותר מופלח מלד שהוא משיג הדצרים הנסגצים ומהשיג מלד המחקר הטבעי כן הוא זה העמין צטוה כי האומות שירחו לחכם מקיימים החוקים האלה שאין הדעת מוסכמת צהם כקרצמת חולתם וירחו טעל ידיהם הסכינה טורה צכס וקרוצה חליכס מכל האומות על כרחם יודו שאין זה מלד המשפטים הנעשים לתקן ההנהגה מדינית, שהרי לכלם יש משפטים ולח ישיגו ונה שאתם מושגינים, ולפי זה יאמרו על כרחם חעיפי שהגלה מהחוקים יראה כשחוק וקלס, ילטרכו להודות כי עם חכם ונצון הגוי הגדול הזה, חמו לשון רק ריל חעיפי סכרחה ריקת וקלות, אחרי ראותם המושך, יאמרו שהוא עם חכם ולח סכל,

ונתעשה צקפינה סהיתה צאה ונארץ מרחקים והיו צה אנשים רבים מנצנים
 לטון והיה טס נער עצרי נרדס צירכתי הספינה והיו קנר גדול צים
 והאמיה חשנה להסצר ויתפללו כל היושנים צקפינה איש איש אל אלהיו
 ואין קול ואין עונה ואין קסצ רק הים הולך וסוער עליהם, ויקראו אל
 הנער העצרי ויאמרו לו מה לך נרדס קום קרא אל אלהיך ויקם הנער
 העצרי וסדור תפלתו צידו ויאמר אנה ה' אלהי ישראל היום יודע כי יש
 לך אהובים זרע אצרהם עצדך וכי תורת מטה אמת וכולס צדאים, והי
 הוא נרס כלה לדצר דצרי תחנתו ויעמוד הים ונעשו ויתמהו האנשים
 ויצטו מרתם ועצדתם, והי צהגיע אל מחח חפלס ויליאו האנשים
 הסוחרים איש איש את סחורתו ויראו את הנער העצרי יולא ונאומה
 אין צידו ויאמרו אן מקום תחנותך ואן פכך מועדות ויאמר עני אני
 ואציון והולך אני לגור באשר אמלא, ויציבו לו הסוחרים אין ראו להקרא
 עמים כי אם אנתו אשר אנו מנחתים להצל וריק ומתפללים אל אל
 לא יושיע אותם אתה הוא העשיר אשר יש לך דת אמת ואמונה ונתנו
 לו מתנת ונפטר מאתם צשלום והנה צאמת ילדך לומר כי מי גוי גדול
 אשר לו אלהים קרובים אליו כמדוצה, עוד צפסוק שלהלן הציא הרצ ז"ל
 רחיה אחרת לאונן החוקים ולהפליג צמעלהם והוא פסוק כי מי גוי גדול
 אשר לו חוקים ומשפטים לדיקים אשר יש להקשות כי אם כאמר שהמשפטים
 לדיקים מפני העלה וזהם, כאמר גם כן בחוקים, אצל פי" של דצר שהאזנות
 לא ילעיגו על החוקים ואלד שרי דצרים האחד ומה שיראו את הגושך וזהם
 כמו שאמרנו אשר לו אלהים קרובים אליו, והשני ואלד שאחרי ראותם
 שהמשפטים טעמוס מושג הם לדיקים ראו עליהם לחשוב כן על החוקים
 אעי"פי טעמוס נעלם, כמו שאמרנו היום אם נראה חכם מופלא שיצר
 חצורים ויעשה מעשיו צחכמה וצחצונה וצדעת, אם יראה צחוק דצרו
 ומעשיו דצר או עמן לא נשיג טעמו, נער המחשנה צו ונאמר שאין
 ספק שמי שחצרו ודצרו ומעשיו לדיקים ועשויים צאמת וישר, טגס הדצר
 הוא שלא נשיג טעמו עשוי כהוגן וצאמת וישר והלחות והקלור הוא
 מלדס, והו אמרו אשר לו חוקים ומשפטים לדיקים כלומר שראוי לתלותו
 ולומר שכטס שהמשפטים לדיקים כך החוקים, עוד רחיה שליטת להודיע
 איך תורתם הקדושה היא למועלה מן הטבע ואינה כשאר הדתות הנמוסיות
 והוא כי הפליא עלה הגדיל חושיה אדת הכל לשלטה זמרים אשר צהם
 נתנה החורה לעשות צאותם פרקים נסים ונפלאות יולאים מן הטבע
 לגמרי, והוא על כי יש לנו צהקדמה קדומה כי הש"ית יש כח צידו לעשות

נקים ומחודשים עשרת אלפים צהרש יש מואין האמונס הש"ית חפץ לקיים
 ונהגו של עולם בכל וזה שאפשר ולא ישנה הטבע רק להכרח גדול הלח
 תראה שאמר אלישע הנביא ע"ה לאשה אחת וצני הנביאים הגידי לי וזה יש
 לך צצית ותאמר אין לשפחתך כל צצית כי אם חסוך שמו, והטיצ אליה לבי
 שאלי לך כלים מן החוק ונחת כל שכניך כלים רקים אל תונעיטי, ואין ספק
 שצחק הטבע היה נונע ימלא השונן הרצ ההוא מן האסוך ההוא וצפרע
 שהיה האסוך ריקן וכמו שחרגס יוכתן מנח דונסחח ואמרו ז"ל אסוך כדי
 סיכה לצד ועכ"ז צקש הנביא ונמשך אחר רלון הש"ית שיהיה לנס ההוא
 ונשענת איה ונשען טבעי שיקוץ עליו וכמו כן מליטו צקריעת ים סוף שקרצ
 הגם מוטט קטו אל הטבע כמו שאמר ויולך ה' את הים צרוח קדים ענה
 כל הלילה צעצור שרוח הקדים מייצט ונעטו הנמים ומוקפיהם והיא הסצה
 שצלצלה את דעת הנזריים והאמינו היות הדצר מטה קלת אל הטבע
 עד שעצרו אחריהם, ועם היות זה אמות שה"ית ווקרצ קלת ונהגם אל
 הטבע מלינו צשלטה וקומוות אשר נתן הקצ"ה לעמו ישראל תורה ונלות
 עשה השם שם נקים רחוקים ונהטבע צמאד ונאד להראות כי התורה
 ישראל רחוקים ונאד מן הצבע ראסונה צמלרים התחיל הקצ"ה להנחיל
 לעמו תורה ונלות וכמו שאמר ר' ילחק לא היה לריך להתחיל את ההורה
 אלא ונהחדש הזה לכם ראש חדשים ופני שיש שם התחלה לנלות והוא
 קודש החדש, ואכילת מלה ומחר וקרצן פסח וכיולא, ואז הש"ית הפליח
 לעשות צמכת צבורות פלא עלום שאע"פי שנתן סימן ואמר וראיהי את
 הדם ופסחתי וכי אם היה המלרי צצית ישראל נחצח היה מנה, ואם
 היה ישראל צצית המלרי היה נלול אם שלא היה שום סימן והנה הגם
 הנלום הלז לא יש עמו התחחות והתחצקות עם הטבע כלל, ועוד שכת
 נחט קלת נלות ותורה צמרה, וכמו שאמרו חז"ל שצת ודיכין צמרה אפקוד,
 ואם עשה הש"ית נק עלום ורחוק מהטבע צהמתקת הנמים שאמר ויורהו
 ה' עץ וישלך אל הנמים וימתקו הנמים ואמרו חז"ל שהיה עץ זית שהוא
 מר כלענה והיה ראוי להסליך מעט לרי מעט דצט אע"פי שהיה נם
 גדול שמועט ונתיקות ינתיק נהרים יאורים היה מעט מנשען לטבע כמו
 האסוך אשר זכרנו אמנס רלה הקצ"ה להעיר הכונה הזאת שהקדומו, ועוד
 שליטית צמעוד הר סיכי ששם נתנה כל שאר התורה ודיניה ופרטיה וכלליה
 ודקדוקיה, הנה שם הגם גדול יתר מנאד וזה שזכו כל ישראל לנצוחה ונקטנס
 ועד גדולם וכמו שאמרו ז"ל ראתה שפחה על הים וזה שלא ראה יחזקאל
 הנביא והיות זוכים כלם למדרגת הנצוחה ונה שהוא מן הנמנע שהרי אמרו

חכמינו ז"ל חין הכזוהה שורה חלח על גצור עשיר וענה, וזון הנמנע שששים
 רצוח היו כלם חכמים כלם נצומים כלם גצורים כלם עשירים ועם היות קלחם
 צלתי מוכרים ורחויים לה נחה עליהם רוח ה' ונהנו וחיו השכימה בעולם
 ורחשונה קרובים לנולחכי השרת ויותר מהם כאשר נצחד צק"ד צנחמר שהלענו
 הבה עלה לנו מכל האמור אשר היתה כוונתו ית' צכל ונקים אשר הנחיל
 לנו תורה ונולת לפרקס שם נקים צלתי משים חל הטצע לח נועט ולח
 הרצה ללמד כי התורה היא לנעלה זון הטצע שכלית ושלמות כפש לומדיה
 ומשיצה לחי העולם הצח כמו שאומ' תורת ה' תמימה ומשיצת כפש וג' חונם
 ההשגה אשר השיגו-חותו זום של זנתן תורה האומה ישראלית יצחר צפרטות
 הנחמר שהלענו אמנם נעיר צו קלת קושיות והייות רחויית להעיר טונת
 הצנת הנחמר כזין חומרי, ראשונה מנח ליה דרחוק הייטו חן ומשים עשר
 זייל, אדרצח לחי חציח רחיה ומפקוק מנח דיהושע דרחוק הוא חלפים שחא'
 חך רחוק יהיה ציניכם וציניו כחלפים חונה צודה עוד שמת יראה דצר זר שאם
 נוחנות הירחה היו נרתעים לחחוריהם כל כך ריחוק חך שמת ינלחם לצם
 לחזור לפניהם ולח אחת ולח שמים חלח על כל דצור ודצור, עוד התיומה
 הגדול חך היו הולכים ציזם אחד מנחמים וארצעים זייל, ואם צדך נק הוא
 ונה לרך והברח יט לנכ זה ועוד מנח ליה שזה היה צכל דצור ודצור, ועוד
 חמרו צחותה שעה חמר הקצ"ה לנולחכי השרת צולח וקיינו חת לחיכם למה
 קרי להו לחים לינח קיינו חת ישראל, עוד לרך לשים לצ שזה הנקרה
 היה להם דצור ראשון כשנרתעו לחחוריהם ואם צכל דצור ודיצור חרו
 והלכו צטוה כאמור ח"כ ונה הועילה קיינעם, ועוד חמרו ולח צנולחכי השרת
 צלצד חם ה' חתו העחר החומתי ונה לנו צנחר מלחכי השרת, ועוד מנחמר
 ר' יאודה צר חלעחי שהיו מנולחצין צחש של מעלה ונה זה החש, גם חמרו
 שאמר הקצ"ה לענני כצוד החלו עול של חיים על צרי וכי עד עכשיו היו
 ומחיינים צנולחכים ונחעלו לקיינע חלחי שהקצ"ה קיינעם, ועכשיו ירדו לנעלת
 ענני כצוד והלח מעלין בקדש ולח מורידין, ועוד דצר קשה מכל האמור כי
 ציזם חתונתם וציזם שומחת לצם יום זנתן תורתם צנוקים גילה שם היתה
 רעדה וכל חתה היגיעה מהלך מנחמים וארצעים זייל ואחר כל זה מות
 שהולרכו רחמי שמים ועל של חיים להחיותם, עוד לרך לתת לצ מנחי רעוהח
 חשכח לפקוק חרן רעשה גם שמים נטפו שהציח פקוק חחר גשם מדצות
 תרף חלהים דהה הוא גשם הייטו נטפו והייטו גשם ועוד כי יותר יחשצ
 צפקוק ראשון עול חיים צנולת נטפו כי הוא עפות של עול ומפקוק גשם מדצות
 דמנענע גשם ולח עיל, גם חמרו חיונתי נעשה כל הכצוד הזה צשעה

שהיתה נחה שבחומות ומכזרת את התורה מאי כוליה האי לימא צטעה שקצלו ישראל את התורה, ואם קבלת התורה זהו כזדה יאמר צטעה שכזרו את התורה, מאי נחה ומכזרת הביאור הוא כשנתצוקן בדצרי המאמר הלז בצירור ידע לר ונה שהשיגו ישראל אותו יום ונה שלא השיגו אופנים וטרפים והטנחה ששנחו להפליא והוא כי אותו יום נתעלו ישראל צגוף וצנפס ודרגה למעלה ומדרגת המלאכים וחיות הקדש, והוא צאחד ונשרי דצלים אם נפחת ההשגה העלמית אם נפחת הייתה כוללת חונס מההשגה אור הכחוצ פרס צפרים דצר הי אל כל קהלכם, שהיא מדרגת ארון הנצילים ותמונת הי יציט ואם מולד הייתה כוללת אור אל כל קהלכם יאמר כי ההשגה הזאת אינה צומדרגה גצוה מעל גצוה רק כל אפיא שזין וכן אור ויראו את אלהי ישראל וכו' וכן אור ומראה כצוד הי כאש אוכלת צראש ההר לעיני צני ישראל, ויציא רחיה חץ הגיעו לצד זה למעלת ומדרגת חיות הקדש עם היותם צגוף, והוא כי צנצוהת יחזקאל כאמר והחיות רלוא וצוצ כמראה הצזק ופירשו שם שונתענות תענוג כפלא וחלים להתקרב להתענג יותר עוד צקירוצ, וצהתקצם יראו את כצוד אלהי ישראל מרח ונאד והיו נרתעים לאחוריהם, וצחרם לאחוריהם היו מרגישים ההפרד ושהתענוג הכפלא הנמלא להם וצחרות ומתקרצות, והו שאמר רלוא וצוצ רלוא להתקרב לתענוג, וצוצ להתרחק ממראה הגדולה, כמו כן צצוה השיגו ישראל אותו יום עם היותם צגוף, ומה שאמר ויעמדו מרחוק שהיה חץ ונשכים עשר וייל הוא כשעור נחכה ישראל וחץ למחנה ישראל היה כפקק הקול שלא תלא חוץ למחנה ישראל גדול ונאהל מועד ששם היה כפקק הקול וחלזין צתר טעמא ומחר שסצת צעיתותם היה הקול כמו שאמר וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת ההר עשן וירא העם ויעשו ויעמדו מרחוק, ומרחוק זה הוא עד וקום שהיו כפקקים הקולות ואם שגם צעיתותם היה ונראהו אינו דוונה כצעת ומראה ומקולות כמו ומראה לצד, ולפי שהיו מוכרחים צנעטיהם להיותם רלים וצצים כמו החיות אשר אמרנו ואין כח צאנוש לקצול תלחה כזאת לצעלי הוורה, לזה אומר הק"צ להמלאכים שיסייעום, וצזה מתורץ למה היה על כל דצור ודצור כי הדצור היה נקצה להיחם רלים וצצים, וגם מתורץ כי צכל דצור ודצור הלכו צצוה ולא נפרי ירדת המלאכים פסקו ומלרלוא וצוצ, חונס כסתייעו ונחזקו ולא נטרדו מהשגתם רק סייעום, ואמר סייעו את אחיכם שודאי על אופן מעלת השגתם עתה רואים הם שיקראו אחים לכם שמוטיגים השגה כהשגתכם והם צגוף ונפס ונה שהולך הש"ית ג"כ לקצוע אינו מעץ הסיוע שסייעו המלאכים

המלחכים חזל כי אופן השגתם היתה נסיעה להפרד הנשמה מהגוף ולהדצק צמלכה וע"כ הולך הש"י לקיים חלקי הגוף שיטארו צחיים חייתם, וכמו שידוע פירוש פסוק וכתתי משכני צתוככם ולא תגעל כפטי אתכם יאמר אע"פ שאתן משכני צתוככם, שזה הוא קצה לשהנפש צרואת את צוראה תחפך ללאת מהגוף ע"ז חזי וצטייח אתכם שלא תגעל כפטי אתכם אלא תשצ צמקומה, וכמו כן הולך פה שמואל דוחה הנפש וועמידה צגוף לקצת שהימין מקרצת הנפש למקום שחולצה, והו אמרו בעלם שמואלו תחת לראשי להעמיד הגוף ולקיים אותו וימינו תחצקי בעצור שימינו חזי שכינתו תחצקי מלך הנפש, והיה זה הקייוע על ידי הענכי כצוד שעתידים להחיות את הנשמות והקצה כמו שאמר ר' יאודה בר אבא לפי שהיו משולהצין צאט של מעלה ולא יש כח צאדם להחיות קיים צגוף ולהדצק צשכינה כי אט אוכלה הוא אט אוכלת אט כ"ש חומה, לזה הולרכו ענכי כצוד להחיותם ולהעמידם, ומה שהציח פסוק גשם מדצות הוא בעצור כי מן הפסוק הראשון יחדי אין צו למוד לזה אלא ארצת הייתי אומר שאין אלא גשמי הגוף ויגיד עליו רעו ארץ רעשה כמו ויחד כל ההר מחד וגם שמים נעפו ומעין החרדה הא קח משמע לן גשם מדצות תניף אלהים דהיינו טל חיים והכרח לזה סיפח דקרא כחלתך וכלאה אתה כיננתה, דהיינו שילאה נשמתם כמו שהעידו אט יוספים אכחנו לשמוע את קול ה' אלהינו עוד ומתנו, וזה תאמר שכלמוד זה נפסקו שני ולא יציח פסוק ארץ רעשה איכא למימר דלאו היינו טל שעתיד הק"צה להחיות את הנשמות, אלא שהיו עיפים כלאים מרצ רואו וסיו והוריד עליהם גשמי רלן צרכה ומדצה להשיצ כחם הנלאה כעצ טל ציום קליה, קח משמע לן פסוק ארץ רעשה דהיינו דצר מנחיל שזעו ונעו וילאה נשמתם מקל וחומר אט ההר חרד כ"ש צטר ודס לזה על כרחך זה גשם מדצות פירושו העל שעתיד הקצ"ה להחיות את הנשמות והאי דקאמר כחלתך וכלאה דנראה לאות ולא תחיה כאמר לפי שכיון שחיו לא היה להם אלא לאות לצד, ומה שאמר צשעה שהיתה כאה שצאומות ומכצרת את התורה להודיעך כי אט תראה שהשיגו ישראל למעלה כזאת אל תתונה, כי ראויים היו לכל הכבוד הלז ולהשיג הדצקות האלהי הזה, לפי שהק"צה הלך ודצר צאומי האומות לקבל התורה ולא ראו, כוואמרם ז"ל על פסוק ה' מסיכי צא חרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתח מרצות קדש מאי צעי צשעיר ומאי צעי צפארן אמר רבי יחקן מלמוד שהחירה הקצ"ה לתורה על כל אומה ולשון ולא קבלה עד שצאו ישראל וקבלה, ח"ש צשעה שהיתה כאה שצאומות שהם לא ראו לקבל את

אה התורה וישראל קבלה, ועוד שהאומות אמרו תורה נה כתיב זה כדאיחא
 התם שהלך אלל צרי עשו אמר להם ונקבלין אתם את התורה אמרו לו תורה
 נה כתיב זה אמר להם לא תרלח אמרו לו כל עלמון של אחס האכסים
 אזיהם רולח הוא שנאמר והידים ידי עשו ועל כן הצטיחו אזיו ועל חרצך
 תחיה הלך אלל צרי עמון ומוחצ ח"ל ונקבלין אתם את התורה אמרו לו תורה
 נה כתיב זה ולא תנאף אמרו לו עלמה של ערוה שלהן היא שנא' ותהרינה
 סתי צנות לוע ונאציהן הלך אלל צרי ישמעאל ח"ל אתם ונקבלין את התורה
 אמרו לו נה כתיב זה לא תגבוז אמרו לו כל עלמן אזיהם לקטים הוא שנאמר
 והוא יהיה פרח אדם, לא היתה אומה צאומות שלא הלך ודבר ודפק על
 פתחה חס ירו ויקבלו את התורה וכו' ולא עוד אלל שצע מלת צרי כח
 שקבלו עליהם לא יכלו לעמוד זהם עד שפרקום ונתסם לישראל וישראל
 קבלו את התורה בפירושה וצדקדוקיה ולא די זה אלל שאמרו נעשה
 ונשמע להצח ואין כבוד גדול נה לקיים ולקבל כל התורה כאמורם כל
 אשר דבר הי' כלומר כי אין זה דבר לגומגם ולפקפק והו אמרו נאה
 שבאומות שקבלה את התורה נה שהם לא כן, ועוד נכבדת את התורה
 ככבוד הלז כאמור, הגה ונצוה צעלם וראשונה כי זה היום עשה הי'
 כסים ונפלאות לצרי ישראל עם קרוצו נה שלא נראה ולא נשמע היות
 כלם צכללם זוכים לנעלה זאת כמו שאמר הכתוב השמע עם קול אלהים
 כאשר שומעת אתה וחי וכו' יאמר נה שהנחנו צפסוק פנים צפנים דבר
 הי' אל כל קהלכם שהם שרי מימי השגות האחת השגת הרחיה והשומעיה
 וצ' להיותה כללית לאומה צכללה ח"ש עם ר-ל כולל האומה כמדובר,
 והנה עלה לנו מהצנת המאמר נועלת התורה וכל אוחו ההילוך והחזרה
 דיגיעה ומיתה כלו אמר כבוד ועוב וששון ושומחה אשר השיגו אשרי
 העם שככה לו, נקטיק כי ראוי והגון לתת גדולה וצרכות והודאות לשמו
 יתי' לאשר חיי עולם נעע צחוכו והצדילס מן הטועים וראוי לכבדה
 ולהעריך אותה כפי ערך הכותן וערך המננה אמנם פי' הערך הלז הוא
 להגות זה יומם ולילה ולא להמיח אותה צקין זות שלא יש צעולם
 יותר עלצון לה גדול נה כאשר פירש החסיד הדורש ז"ל על נשנת
 אמר רי' יהושע צן לוי צכל יום ויום צת קול יוללת נהר חרצ ומכרת
 ואומרת אזי להם לצריות נעלצונה של תורה, יאמר אדם מלא חן צעיבי המלך
 ויאמר לו לך אל אולחתי וכל נה שתמנה צסתי שעות יהי סלך והוא הולך
 וישן והלא שועיה הוא כי לא יונע או הוא נוצה הדינרים ואינם צעיט לכלום,
 או אין לו דעת איש אלל הרי הוא כאמר ששומח יותר צאצוס צעליו כי

ימלא גם תצן גם נקפוא, יתח ונסימלא חצנים נוצות ונרגליות, והנה
 רחיתי הונשל המופלא הלז ועל פיו הותרו ונתישצו לי שלש ספקות אשר היו
 לי צנוטה הלזו האחת כי הכרח הלז למה יהי כל יום ופעם צצנוע או פעם
 אחד צכל חדש דיו, ועוד אחוי קאמר חוי להם לצרות יאמר חוי להם
 לוי שחינם עוסקים צתורה וכמו שאמר אח"כ שכל מי שאינו עוסק
 צתורה וכי ועוד חס העלצון הוא לצלתי עסוק צה למה חלק העונש
 צונלת חוי להם ואח"כ אמר נקרא חוף, ואם החוי להם הוא פי" הנקרא
 חוף לערצינהו וליתמי חוי להם לצרות ונעלצונה של תורה שנקראו חופים
 אלמלא ונסונע דהעלצון לחוד ושחינו עוסק צתורה כלל לחוד ועם הונשל
 הלז הותרו הספקות החלה שלשתם כי חס להיות הדמיון כל עוד שיתצטל
 רגע כמיאמר יפסיד זהו צו או שתיים ועם זה חף מי שיעמוד עוסק צתורה
 יצטל לתנעים וא"כ חוי להם לצרות צכלל שאין כלול מעלצון זה ואפי"
 יום הכפורים שאין גם אחד יתצטל ונלהגות צדצרי קדושה חסו צכל יום
 ויום, אמנם מי שאינו עוסק צתורה לבגורי הוא חוף וצדדי ונעיד על
 עלמו שלח עמודו אצותיו על הר סיני ואינו נכנס צעלצון זה חלף עונשו
 גדול מזה, ויראה לי עם זה הונשל פירוש פסוק שש חכמי על אמרתך
 כמולא שלל רצ אשר הוא הכתוב הצח צקוף הונאמר אשר הלענו יאמר
 חיי שש על אמרת תורתך אשר צכל עוד אשר חאהה חקצל סכר כדמיון
 המורה ולזה אמר כמולא ולא כמולא עצה, וכן אמרו חכמים קרוצ לזה
 דדיה ירוך צכל עת ונה דד זה כל זמן שחאה מוכן חאה מולא חלצ
 חף דצרי תורה וכי או כאמר שש חכמי על חופן הונאמר שהלענו שכל
 מה שקרה להם יום נחת תורה ונהיגינה והמות הוא היה להם ונעלה
 רונה וסנחת עולם על ראסה, חסו אמרו שש חכמי על אמרתך חעי"פי
 שצצתה צחה חלי המות והיגינה כמולא שלל רצ שהיא סנחה כפולה
 ונכופלת הסנחה אשר ישנח המולא ונליחה לטענה ואפי" מעט כ"ש
 שלל רצ, או טכל לדקדק עוד שש חיי צונלת חכמי שהוא היה הדבור
 אשר הוא תחלה וראש לאמרתך הם עשרת דצרות חסו חכמי שהוא על
 אמרתך, וכמו שאמרנו שאף היא קצה למות כמו שאמר חס יוספים
 חחמו וכי ויאמר כמולא שלל רצ הם שאר (עשרת) הדצרים שצאו צלי
 נות וצלי יגינה כדמיון המולא ונליחה אשר לח יגע צה וקנ"י לדרושנו עם
 הפיל תחנתנו לפי חל חי חלקנו לרעו ימים צה חפלטו ונחוינו לח תנוש
 מפיו ומפי זרענו ונעחה ועד עולם חונן.

הקאה